

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΧΑΝΙΑ

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1932

Ετησία συνδρομή δρ. 20

Τιμή φύλλου δραχμ. 2.50

Ετος Β' - Αρ. φύλλου 19

Μηνιαῖον περιοδικὸν ἐμ-
διδόμενον ὑπὸ τῶν μα-
θητῶν τοῦ Γυμνα-
σίου Θελέων Χανίων

ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Πλησιάζει ἡ μεγάλη ἡ-
μέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὑ-
περπεντακόσια ἑκατομμύ-
ρια ἀπὸ τοὺς κατοίκους
τοῦ πλανήτου μας, πρόκει-
ται νὰ πανηγυρίσουν διὰ
διαχιολιστὴν περίπου φο-
ρὰν, τὸ μέγα καὶ κοσμοϊ-
στορικὸν γεγονός τῆς Γεν-
νήσεως τοῦ Θεανθρώπου.

Τὸ φωτοβόλον ἄστρον
τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε ἀκό-
μη ἀνατελεῖ. Σκότος
βαθύ, συμβολίζον τὸ θρη-
σκευτικὸν καὶ ἠθικὸν σκό-
τος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ
κάλυπτε ἀκόμη τὸ πρόσω-
πον τῆς γῆς. Ὅποτε ἀγγε-
λος κυρίου καταβὰς ἐξ οὐ-
ρανοῦ εὐαγγελίζεται εἰς
τοὺς ἀπλοικοὺς ποιμένας
τὴν ἀνατολὴν τοῦ νοητοῦ
τῆς Δικαιοσύνης Ἑλίου,
εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ,
ἣτις καλεῖται Βηθλεὲμ.
Ἀγγελμα πλῆον Χαρμοῦ-
νον, ἀπὸ τὸ ἀγγελμα τοῦ-
το, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀ-
κούσῃ ἡ ταλαίπωρος ἀν-
θρωπότης.

Ματαίως ἐπὶ τόσους αἰῶνας
εἶχε ἐπιζητήσει νὰ ἐγερθῇ
ἀπὸ τὴν πρωτοφανῇ καὶ
πρωτάκουστον πῶσιν τῆς.
Ἀνέπτυξε τὴν φιλοσοφίαν
καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἐστελί-
σθη μὲ τὰ λαμπρά στελίδια,
τῶν διαφόρων τεχνῶν καὶ
ἐπιστημῶν, ἀλλὰ μέσα
σ' αὐτὰ δὲν κατώρθωσε νὰ
εὕρῃ περισσοτέραν εἰρή-
νην καὶ ἡσυχίαν, περισσο-
τέραν ἐλπίδα καὶ παρηγο-
ρίαν καὶ ἄνεσιν. Τὰ δεσμά
τῆς ἥσαν τόσον βαρύνει καὶ
δυνατὰ, ὥστε καμμία τῆς
προσπάθειαν δὲν ἠδυνήθη
νὰ τὰ θραύσῃ. Εἰς ὅλας τὰς

ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῆς,
παρουσιάζοντο ἀπειλητικὰ
τὰ σπέρματα τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἰουδαϊκὴ θρησκεία,
ἣτις περιεῖχε μέρος τῆς
θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς
ἀληθείας, εἶχε τελείως
χρεωκοπήσῃ μὲ τοὺς ἀνα-
ξίτους καὶ ὑποκριτικούς ἀν-
τιπροσώπους, τὰ κυρήγμα-
τα τῶν προφητῶν ἀντήχη-
σαν εἰς ἐρήμους οἱ ἴδιοι ἡ
λιθοβολήθησαν, ἡ ἐπριονί-
σθησαν, ὁ δὲ μέγας τῆς
φιλοσοφίας ἀντιπρόσωπος,
Σωκράτης, ἔλαβεν τὸ κώ-
ναιον εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν
ὑπερόχων κηρυγμάτων του.

Πόθεν λοιπὸν ἐμελλε νὰ
προέλθῃ ἡ ἀνόρθωσις καὶ
σωτηρία τῆς ἀνθρωπότη-
τος; Ποῖος θ' ἀνεχαιτίζε
τὸ ἀπειλητικὸν ρεῦμα τῆς
καταστροφῆς, καὶ θὰ ἐφώ-
τιζε τὰς ἀβύσσους τοῦ σκό-
τους, μὲ τὸ ἰσχυρὸν καὶ πα-
ρήγορον φῶς τῆς ἀληθείας;
Ποῖος θὰ ἵδρυνε τὸ κράτος
τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγα-
θότητος, τῆς ἰσότητος καὶ
ἀδελφότητος, τῆς σωφροσύ-
νης καὶ τῆς ἀγνότητος. Ἐ-
κεῖ ὅπου ὠρύγανον τὰ κτη-
νηνωδέστερα πάθη, καὶ
τὰ θηριωδέστερα κακουρ-
γήματα;

Ἕνας καὶ μόνος. Καί, Αὐ-
τὸς εἶνε Ἐκεῖνος τὸν ὁ-
ποῖον προανήγγειλαν οἱ
προφῆται, προσησάνθησαν
οἱ σοφοί, καὶ ἠλπίσαν καὶ
ἐπόθησαν τὰ ἔθνη. Ἐκεῖ-
νος τοῦ ὁποῖου τὴν γεν-
νησιν, ἀναγγέλλει εἰς τοὺς
ἀγαθούς, καὶ ἀπλοικοὺς
ποιμένους, ὁ εὐράνιος ἀγ-
γελος. Μὲ ἄλλας λέξεις.
Αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ὁ

ὁποῖος κατὰ τὴν γενικὴν
προσδοκίαν ἐμελλε νὰ εἴ-
νε καὶ υἱὸς τῆς Παρθένου.
Αὐτὸς ἐκάλυψε τὴν πλήρη
καὶ τελείαν θρησκευτικὴν
καὶ ἠθικὴν ἀλήθειαν. Αὐ-
τὸς ἔφερε τὴν παρηγορίαν
καὶ ἀνάπαυσιν, τὴν ψυχι-
κὴν γαλήνην καὶ σωτηρίαν
εἰς πάντας ἐκείνους, ὅσοι
ἔστησαν τὸν θρόνον του
εἰς τὰς ταπεινάς των καρ-
δίας. Αὐτὸς ἵδρυσεν τὴν
βασιλείαν τοῦ Πνεύματος.
Αὐτὸς κατέρριψε προαι-
νίους φραγμοὺς διαχωρίζον-
τας τοὺς ἀνθρώπους κα-
θιερώσας ὡς ἄρθρα πίστεως
διὰ τοὺς ὁπαδοὺς του ἰσό-
τητα καὶ ἀδελφότητα, τὴν
ιερότητα τῆς γυναικὸς τὴν
στοργὴν τῶν ὀρφανῶν,
τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθε-
νῶν καὶ πτωχῶν, καὶ τὴν
προστασίαν τῶν ἐγκατα-
λελειμμένων καὶ ἀδυνάτων.
Αὐτὸς διεκήρυξεν τὴν κατάλυ-
σιν τῆς ἔχθρας καὶ τοῦ μί-
σους μὲ πρόγραμμα νὰ δη-
μιουργήσῃ μεταξὺ τῶν μυ-
ριάδων ὁπαδῶν του, μίαν
ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ νὰ
ὀδηγήσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς
ὑπερτάτης αὐτοθυσίας του
μέχρι τοῦ θεοῦ, ἀπὸ τὸν
ὁποῖον τσαυτὴ ἀπόστασις
τούς ἐχώριζεν.

Ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ κα-
λοῦ μας Σωτῆρος. Καὶ τοῦ
ἔργου αὐτοῦ καρπὸς χωρὶς
ἀμφιβολίαν εἶνε ὅτι κα-
λὸν ἔχει παρουσιάσῃ σήμε-
ρον ὁ πολιτισμένος κό-
σμος, ὁ ὁποῖος ἀνῆκει κα-
τὰ πλειονότητα, εἰς τὰς
τάξεις τῶν ὁπαδῶν του, καὶ
ἐὰν δὲν ἀνῆκει, ἔχῃ ὑπο-
στῇ ὅμως τὴν ἐπίδρασιν

τοῦ Πνεύματος του. Βα-
βαίως τὸ πνεῦμα τοῦ Χρι-
στοῦ δὲν ἔχει ἀκόμη διεισ-
δύσεις εἰς τὰ βάθη τῆς ἀν-
θρωπίνης καρδίας καὶ ἀπό-
δειξις αἱ ἀγωνιώδεις στιγ-
μαὶ ποὺ διέρχεται σήμερον
ἡ ἀνθρωπότης. Ἀς ἐλπίσω-
μεν ὅτι αἱ δυσκολίαι μὲ
μὲ τὰς ὁποίας παλαίει σή-
μερον ἡ ἀνθρωπότης θὰ
χρησιμεύσουν εἰς αὐτήν,
ὡς μέσον σωφρονισμοῦ, ὡς
ἕνα μέσον ἀφυπνίσσεως καὶ
διαβεβαιώσεως αὐτῆς ὅτι,
μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Χρι-
στοῦ, εἶνε δυνατόν νὰ τὴν
ζωογονήσῃ, καὶ ὅτι μόνον
εἰς αὐτὸ εἶνε δυνατόν νὰ
εὕρῃ τὴν πεθευμένην γα-
λήνην καὶ εὐτυχίαν.

Ζαχαρένια Σπερελάκη
Τελειόφοιτος Γ.Θ.Χ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΩΝ

Ἀγγελοι μετὰ ποιμένων
δοξολογεῖσιν, μάγοι δὲ
μετὰ ἀστέρες ὁδοιποροῦσι

Ποιὰ ψυχὴ ἀληθοῦς Χριστι-
ανοῦ δὲν συγκινεῖται ὅταν οἱ
φθόγγοι οὗτοι ἐξέρχονται τοῦ
στόματος τοῦ ἱεροφάντου κατὰ
τὴν ἐπέτειον τοῦ εορτασμοῦ
τοῦ χαρμοσύνου γεγονότος τῆς
τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως!
Πόσον δὲ ἐξυψοῦται τὸ ἀνθρώ-
πινον πνεῦμα ὅταν κατὰ τὰς
νυκτερινὰς ὥρας τῆς ἱεροτελε-
στίας ἀναμνησθεῖται τὴν τα-
πεινότητα καὶ μετριοφροσύνην
ἣν ἐπεδύθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ
λαβὼν τὴν ἰσάρεα καὶ ἐλθὼν

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΓΙΟ-ΓΙΟ!

Νομίζω ότι πρέπει να αρχίσω με στα σοβαρά πιά να πιστεύουμε τις θεωρίες του Νταρβίνου ή οποιος ως γνωστόν λέγει ότι καταγόμαστε από το άζιέρα στον γένος των πιθήκων! (τι τιμή!)

Εμ με όρισμα πως φαίνεται πως αυτός ο άνθρωπος ήταν ένα μεγάλο παρατηρητικό πνεύμα για να ανακαλύψει όλες τις ομοιότητες που έχουμε με τα τρισαριθωμένα αυτά ζώα και να καταλήξει ύστερα από τις μελέτες του στο ότι ελκομε την καταγωγή από τον πίθηκο.

Διὰ τὸ ὅποιον δέβαια ἐμεῖς τὸν ὑπερευχαριστοῦμε!...

Ἀλλὰ... ἔχει ἴδιους δίκην ὅσο πικρόζηνη κι' ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια—ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Τὴν ἐξαπατῶντε καὶ τὴν χαρκατρίζετε τὴν ζωὴν μας; Ἡ μίμησης, ὀφθαλμικῶς. Δὲν συμφωνεῖτε; Πῶς δὲ; Ὅριστε. Τὴν ἴδια σκετὰ δὲν ἀκολουθοῦμε ὅλοι, γεννᾶται ὁ ἕνας γεννᾶται κι' ἄλλος τρώει ὁ ἕνας τρώει κι' ὁ ἄλλος κοιμάται ὁ ἕνας κοιμάται κι' ὁ ἄλλος νύνεται ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος ἂν καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχουμε τώρα ἀντηρήσεις—περιπατεῖ ὁ ἕνας περιπατεῖ κι' ὁ ἄλλος καὶ καθὼς βλέπετε ζῶμε μιμούμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλο καὶ... πεθαίνομεν Ἐπίσης. Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα τὸ παρακάναμε. Ὅτι δὴ ποτε δοῦμε πρέπει νὰ τὸ κάνουμε καὶ μεῖς. Ἰδίως τὸ μεγάλο πτηνὸν γίνεται στὴν μόδα. Ὄρι-

σμένως οὕτῃ ἡ ζωὴ εἶναι ἀξιαγιά—γιό. Πηγαίνετε πρὸς κάτω θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ ἔξασκεῖ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς παίζει στὰ χέρια τῆς σὰν παραγοιζάκου. «Κάνε τοῦτο, κάνε καίνο» Κι' ἐκεῖνος σὰν ἀνδρίκελλο δὲ διατάξῃ ἡ μεγαλειότης, ἡ μόδα, τὸ κάνει ἀμέσως. Πόσο ἀδύνατος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὁ καημένος.

Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μὴν κάνῃ δὲ ἡ μόδα; ἀφοῦ τὸ κάνουν ὅλοι; Αὐτὸς ὕστερα θὰ εἶναι,—καὶ ντεμοντέ τῆς μόδος!

Ἔτσι καὶ τώρα. Ἡ τελευταῖα διαταγὴ τῆς ὑψηλότητος—καὶ μερικῶν ἐξουσιῶν ἐπιχειρηματιῶν—εἶναι Γιό—Γιό δηλαδὴ ἕνα εἶδος καρλοῦ—διαφορετικὸ δέβαια—μ' ἕνα κορδονάκι μακρὴν ποὺ τυλίσσεται στὴν μέση του. Μὰ θελεῖ—γιὰ πνίξιμο ἴσως—στὴν ἀκρὴ κορδονακιοῦ ἀπόπου περνᾶτε τὸ δακτυλάκι σας. Ἐπειτα ἀνεδοκατεβάξετε ρυθμικὰ τὸ χέρι καὶ... τι χαρὰ! Τὴν εὐτυχία! Τὸ καρλόκι ἀνεδοκατεβαίνει κι' αὐτὸ τυλίσσεται καὶ ξετυλισσόμενο. Τι θαῦμα ἔ; Ἀκοῦτε ἐκεῖ νὰ τυλίξετε τὸ καρόλι καὶ νὰ ξετυλίξετε! Μὰ αὐτὸ εἶναι ἄθλος! Ἀλλὰ... βασιλικὴ διαταγὴ καὶ... τὰ σκυλιὰ δεμένα. Νέοι, γέροι, παιδιὰ, ὅλοι τώρα παίζουν γιό—γιό. Περιπατεῖτε στὸ δρόμο καὶ ἀκοῦτε πίσω σας ἕνα χρρ... χρρ... χρρρ... γυρίζετε νὰ δῆτε τί σημαίνει αὐτὸ, καὶ βλέπετε ἕνα κύριο με χιονονηφάδες στὸ κεφάλι, νὰ γιογιότάρῃ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Προχωρεῖται καὶ... κάνετε τὸ σταυρό σας. Μὴ χερότερα γέρος ἄνθρωπος νὰ παίζῃ

καὶ συναντᾶτε μιὰ δεσποινίδα. Τὸ ἄδρ' χεράκι τῆς ἀνεδοκατεβάξετε ρυθμικὰ ἕνα γιό—γιό.

Πηγαίνετε στὸ σαλόνι κάποιας κυρίας ποὺ ἐορτάζει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συζητήσετε σοβαρὰ καὶ μὲ τὴν ἡσυχίαν σας φάτε ἕνα γλυκὸ.

Ἀλλὰ—λογαριάζει κανεὶς χιὸς τὸ ξενοδόχο, ποὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι εἶναι τὸ γιό—γιό τὸ ὅποιον δὲν ἀφῆσε μέρος ποὺ νὰ μὴν εἰσχωρήσῃ. Ἐδῶ μάλιστα εἶναι σωστὸ ἐργαστάσιο. Ἰπομονὴ καὶ ὁ κόσμος συμμορφώνεται πρὸς τὰς διατάξεις τῆς μόδας. Ἐχετε ἀντίρρησην μήπως ἐκνευρίζετε ἀπὸ τὸν ἥχο; κλείστε τ' αὐτιά σας. Αὐτὰ τὰ γιό—γιό εἶναι εὐεργετικά. «Δὲν ἔχω βρῆ ἀδελφε πῶς νὰ περάσω τὴν ὥρα μου καὶ παίζῃ γιό—γιό» σοῦ λέει ὁ ἕνας «σπουδαία ἐφεύρεσις αὐτὸ τὸ γιό—γιό. Ὅταν θυμώσω παίρνω ἀμέσως τὸ γιό—γιό μου καὶ γιογιότάρω ὡς ποὺ νὰ ξεθυμώσω καὶ σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Τσιμουδιά λοιπόν. Συζητεῖτε στὸ σαλόνι περὶ ἀνέμων καὶ ὕδατων ὅποτε ἡ οἰκοδόμοινα ἀναπνέει. «Μπα τί πικάλες» φεῖ. Δὲν γιογιότάρετε καὶ σεῖς; Ἰσα ἴσα ποὺ μοῦ ἔστειλαν γιὰ τὴν γιορτὴν μου καμμιὰ πενηνταριάκι—γιό. Ὅριστε ἕνα. Μὴ διατάξετε. Πῶς θὰ περάσετε τὴν ὥρα σας; Ἄ εἰστε λοιπόν ντεμοντέ; Κι' ἔσετε ἐδέξια θέλοντας νὰ συμμορφωθῆτε καὶ νὰ σώσετε τὴν ὑπόληψίν σας—σας κοιτάζουν εἰρωνικά 50 ζευγάρια μάτια, πέρνετε τὸ προσφερόμε-

νον γιό—γιό καὶ ἀρχίζετε νὰ γιογιότάρετε ὅπως καὶ ὅλοι!!! Καλὴ ἐπιτυχία!

Εὐτέρπη Κανδαράκη
Τάξις Δ'.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΕΤΗ

Εἶναι ἕνα χειμωνιάτικο ἀπὸ γεῦμα

Ὁ ἀγέρας σφυρίζει μανιασμένον καὶ ἡ κρύα πνοὴ τοῦ παγώνει δλητὴ φύσιν γύρω.

Τὸ χιόνι πέφτει ὁλόενα κα σκεπάζει στὴν ψυχρὴν τοῦ ἀγκαλιά τὰ πάντα.

Τὰ λευκά τοῦ ποῦπουλα σωριάζονται τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο καὶ μιὰ πνιγερὴ καταχνιά σκεπάζει ὁλόκληρὴν τὴν πόλιν. Τὰ σπήτια οἱ δρόμοι τὰ χωράφια κι' ἡ θάλασσα ἀκόμη εἶναι ὁλόλευκα.

Ἐνα τσουχερό κρῦο ἀναγκάζει τοὺς λίγους διαβάτες νὰ τρέχουν στὰ σπήτια τοὺς δροῦ χωρὶς ἄλλο ἀποκοι μαγγάλι τοὺς περιμένει.

—Τ' αὐτοκίνητα τῆς συγκοινωνίας ἀγκομαχῶντας ἀνελθόντων τὸν ἀνήφορο τῆς Χαλέπας καὶ χαράζουν γιὰ λίγο μιὰ σκοτεινὴ γραμμὴ πάνω στὸν ἀσπρο τάπητα ποῦχει ἀπλώσει. Τὸ χιόνι. Μὰ σέλιγο καινούργια χιόνια τὴν σκεπάζουν κι' αὐτὴν κι' ἔτσι ἡ ἴδια ἀπέραντη λευκὴ σιντόνα ἀπλώνεται μονότονη ὁλόγυρά μας. Κάτω ἡ θάλασσα βρυχάται μανιασμένη τὰ κύματά της σπάζουν πάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίας ποὺ στεφάνωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀφρούς τῶν

εἰς τὸν κόσμον ἐν σπηλαίῳ οὐτινος οἱ ἱεροὶ βράχοι ἀντήχουν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς βοῆς καὶ λαλίας τοῦ καὶ ἔλαμψαν ἀπὸ τὰς ζωφόρους ἀκτίνες τοῦ ἀναφανέντος τῆς ὥρας ἐκείνης περιλάμπρου ἀστέρος!

Ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀγαλλιάται καὶ δὲν ἀνακουφίζεται πνευματικῶς, ὅταν ἀναλογίζεται τὴν σειρὰν τῶν ἀγώνων ἀδόντων τὴν οὐράνιον δοξολογίαν «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» Ἀληθῶς ἡ εὐλογημένη αὕτη ἡμέρα εἶνε ἡμέρα χαρᾶς μεγάλης. Χαρᾶς τοιαύτης ὅποιαν δὲν ἤκουσεν ἔως τώρα ἡ οἰκουμένη. Οὔτε ἐσημειώθη ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἄλλο γεγονός τόσον χαρμόσυνον ὅσον εἶνε τὸ δὲ ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ. Δὲν ἐτέχθη ἐπίγειός

τις βασιλεὺς, ἀλλὰ ἐπουράνιος, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Εἰμεθα ξεντευμένοι καὶ συγχρόνως δοῦλοι αἱ κατάδικοι. Ξεντευμένοι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀγάλην τοῦ πατέρα μας. Ξεντευμένοι, δοῦλοι, κατὰδικοι. Φεῖ...!! Τὸ πρόσωπον τοῦ πατρός μας ἦτο ὀψορησθέν, ἐξωργισμένον καθ' ἡμῶν. Ἀλλὰ σήμερον κατὰ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἡμέραν ἠνοιχθῆσαν οἱ οὐρανοὶ διὰ ἡμᾶς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Κριτοῦ τὸ σκυθρωπὸν καὶ ὀργισμένον, ἐφαιδρύνθη καὶ κατεπραυνθῆ. Αἱ ἀγκύλαι τοῦ Ὑψίστου εἶνε πρόθυμοι νὰ μᾶς δεχθοῦν μετὰ πάσης στοργῆς καὶ θερμότητος.

Ἡ 25ῃ λοιπὸν Δεκεμβρίου καθ' ἣν τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐπιτελεῖ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐκείνη, ἥτις τὰ μέγιστα διδάσκει καὶ ἐνδυναμώνει τὸν

ἄνθρωπον εἰς κάθε περιπέτειαν ζωῆς. Ἡ καπεινοφοροσύνη ἣν περιεβλήθη ὁ Θεάνθρωπος ἀς γίνῃ παράδειγμα ζηλευτῶν εἰς πάντα εὐσεβῆ καὶ ἀληθῆ Χριστιανὸν Ἡ ἀγνότης ψυχῆς καὶ σώματος τῆς ἐπιλέκτου Παρθένου συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος. Οἱ μάγοι οἵτινες ἔσπευσαν ὑπὸ τὸν πασιφανῆ ἀστέρα κομίζοντας ἱερὰ δῶρα σμύρνα, χρυσὸν καὶ λίβανον πρὸς τὸν ἀστυγὲν νήτου Σωτῆρος διδάσκουν παραδειγματικώτατα δὲ ὁ ἐπίτελὼν ἱερὸν ἔργον οὔτε κόπους οὔτε περιπετείας ἀναλογίζεται ἀλλὰ βαδίζει σταθερῶς καὶ ἀποφασιστικῶς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου. Οἱ ποιμένες οἵτινες πρῶτοι ἀπήλυσαν τοῦ ἐπιφανέντος θαύματος καὶ ἔσπευσαν νὰ συντρέξουν τῇ

ταπεινῇ καὶ ξένῃ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Παρθένων κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν εἶναι ἀξιολύμητοι ἀπὸ ἐκαστὴν Χριστιανικὴν ψυχὴν. Ἡ πεποίθησις τῶν ὅτι ἐκ Θεοῦ ἐστὶ τὸ τεχθένάκουσθαι καὶ ἐγινε παρὰ δεκτονκατόπιν ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Πάντα ταῦτα ἀς ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἐορτὴν καὶ ἀς διδάξωσιν ἡμᾶς τόσον τὴν ταπεινοφροσύνην ὅσον καὶ τὴν φιλανθρωπίαν χάριν τῆς ὁποίας ἦλθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἀς σπεύσῃ καὶ Χριστιανὸς νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Σωτῆρα ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀς ψάλλῃ μετὰ τοῦ μελωδοῦ Ρωμανοῦ «ἄσατε τῷ κυρίῳ πάσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνομνήσατε λαοὶ δὲ διδόεσται.»

Ἀρτεμὶς Σγουρομέλλη
Τάξις ΣΤ'.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΗ ΚΡΙΝΕΤΕ....

περιφρονούν δλόκληρη τή φοβερή μανία της θάλασσας και φαίνονται σά νά τούς λέει «Βαλάτε, βαράτε αλύπητα, ώ κύματα, μά σέ λίγο σεις τά ίδια γαστηρισμένα και ύπουλα θέ νάρθετε ταπεινωμένα νά κυλιστήτε ρτά πόδια μας, βαράτε κύματα σπάσετε όλο τό θυμό σας, μά ύστερα από τήν τρικυμία θαρθή ή γαλήνη» Βγήκα για μία στιγμή στό μπαλκόνι.

Τό κεφάλι μου είχε μεταβληθή σέ καμίνι και σκεπτόμουν ποιά απάντησι θά δώσω στό έρώτημα τοῦ καθηγητοῦ μας.

«Ποιά είναι ή ποιά μεγάλη ἀρετή;»

Μά ἀντικρύζοντας τό χιόνι ἀκούγοντας ώς τά βάρη τῶν κοκ κάλων μου τό τσουξίμο τοῦ κοῦου ἀθελά μου σκέφθηκα «Δέ θά βρεθῇ κανείς ν' ἀφηγήσῃ τέτοιο καιρό;» Καί πράγματι ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

Σέ λίγο όμως... παρ' ὅλο τό φοβερό κρύο, παρ' ὅλη τή μανία τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ὅπως ὑπῆρχαν καί ἀνθρώπινα ὄντα ποῦ δέν φοβόταν τό κρύο, τό βορρῆ= τό χιόνι.

Τρεῖς καθηγητριοῦλες πεταχτές καί ζωηρές πιασμένες χέρι μέ χέρι ἀνέβαιναν χοροπηδώντας μέ τά μπερέ τους στραβά, στραβά τά παλτά κουμπωμένας τό πηγούνι καί τίς τσάντες στό χέρι ἀνέβαιναν λέγω γελώντας καί κουβεντιάζοντας πρὸς τή Χαλέπα. Στάθηκαν καί τίς καμάρινα νόμιζες πῶς ἦταν οἱ τρεῖς χορίτες, ἡ δεξιὰ ἦταν μία μικροῦλα μελαχροινή ζωηρή μέ μεγάλα μαύρα μάτια, ἡ μεσαία ξεχώριζε, φαίνόταν σοβαρύτερη ἦταν πολύ ξανθιά καί ροδοκόκκινη καί δύο τρεῖς ἀταχτες χρυσές μπουκλίτσες κρεμότανε στό λαιμό της, ἡ τρίτη ἦταν ἕνα μικρό διαβολάκι.

Ἀνέβαιναν μισαγκαλιασμένες οὔτε τό κρύο οὔτε τό χιόνι οὔτε ὁ βορρῆς τίς ἐνδιέφεραν, νόμιζες πῶς δέν ὑπῆρχαν γι' αὐτές.

Φυσόσε... καί τί μ' αὐτό; Χιονίζει!... τό χιόνι φοβέται τοῦς γέρους. Ἐκανε κρύο μά οἱ νέοι δέν κρώνουν. Τίς ἐβλεπε κανείς καί τίς καμάρινα.

Μία στιγμή ἡ μικρή μελαχροῖνὸν εἶπε μέ τήν ἀργυρή γλῶσσαν της στήν ξανθιά συντρόφισσα.

«Τί λές Μαίρη παίζουμε χιονιές;»

Ἡ απάντησις ἦταν ἕνας σβῶλος χιόνι στό πρόσωπο. Κι' ἀνέβαιναν γελώντας καί παίζοντας.

Ἐλά ναότης σκέφθηκα γέλα καί μή σκέπτεσαι, θάρθῃ μία μέρα ποῦ θά πλακώσουν τά βάσανα τῆς ζωῆς, ποῦ θά μπῇς στίς ἐγνοίες καί στοὺς πόνους, θάρθῃ μία μέρα ποῦ τά μαλλιά θ' ἀσπρίσουν, τά γόνατα θά

τσακιστοῦν, θά ρυτιδῶσουν τά ροδοκόκκινα μάγουλα, θάρθουν τά γεραιά καί τότε πιά;

Ἐ τότε θά προσμένῃς τὸν ἀλαφρωτή τὸ θάνατο, γέλα νεότης, γέλα ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός...

Μά μία στιγμή γύρισα τά μάτια μου κι' ἀντίκρυσά μία πτωχεῖα παιδοῦλα ποῦ κατέβριζε.

Πρόσωπο κίτρινο ἄσαρκο κοκκαλιάρικο σῶμα λεπτό σάν καλάμι, πόδια ξυπόλητα σκαμμένα κόκκινα παγωμένα ἀπό τό βορρῆ καί τό χιόνι, ἕνα τσιτάκι χιλιοτρύπητο καί χιλιόμπαλωμένο προσπαθοῦσε, μά μάταια νά καλύψῃ τή γύμνια του, ἕνα σάλι διαλυμένο ξεσκισμένο σήν πλάτη καί χωρίς ἄλλο ἢ Φλόγα τῆς πείνας στήν κοιλιὰ, αὐτὴ ἦταν ἡ εἰκόνα της. Ἐτρεψε σὺγκορμητό χιόνι κυλοῦσε στά μαλλιά της καί ἡ κρύα πνοή τοῦ ἀνέμου τὸ πάγωνε ὡς τὸ ραχοκόκκαλο.

Γύρισα λυπημένη τὸ πρόσωπο κι' ἔκαια ἕνα βῆμα πρὸς τὰ μέσα.

Μά ἔαφνου εἶδα τὰ τρία ζωηρά περιστράνια νά στέκονται, καί εἶπαν μεταξύ τους ἀνοιξαν τίς τσάντες κι' ἐπειτα πλησιάζοντας τήν ἐκπληκτικὴ μικροῦλα τῆς ἔρριξαν σιὸ χέρι τὰ λίγα λεπτὰ τους. Σέ λίγο χάθηκαν τρέχοντας στήν στροφή τοῦ δρόμου. Κι' ἀθελά μου στό μυαλό μου ἀποτυπώθηκε ἡ σκέψις, καί μονάχο του τὸ ὑποσυνείδητό μου φώναζε.

Ἡ πρώτη ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ εἶναι ἡ «εὐσπλαγχνία» ἔτρεξα χαρούμενη μέσα καί ἀρπαξά τὸ τετράδιό μου, εἶχα λύσει τὸ πρόβλημα μου, διότι βρήκα τήν ἀρετὴ ποῦ ζητοῦσα.

Αἴλια Δ. Δροσουλλάκη

Τελειόφοιτος Γ. Θ. Χ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΡΟΜΟΥ

Ἐπὴγαινα βιαστικὸς στό σχολεῖο μου. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καί συλλογιζόμουν τι παρατηρήσεις θά μοῦ ἔκανε ὁ κ. Διευθυντής ἐπειδὴ εἶχα ἀργήσει. Μοῦ φαίνόταν διότι ὅλα γύρω μου μοῦ ἔλεγαν γιὰ τὴν ἀργήσει: γιὰ τὴν ἀργήσει. Ἐγὼ ἐπροχωροῦσα ὁλοένα καί πὺ γρήγορα, ἔχοντας στό νοῦ μου τήν ἴδια συλλογὴ. Ὅταν ἔτρεξα σέ μία γωνιά εἶδα μερικὰ παιδιὰ νά πετροβολοῦν ἕνα σκυλάκι, ποῦ μέ ματωμένη ράχη προσπαθοῦσε νά βρῇ καταφύγιο.

Σταμάτησα ἀμέσως καί λέω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ: «Γιατί χτυπάτε αὐτὸ τὸ σκυλάκι;» «Νά κάνῃς τήν δουλειά σου καί νά μὴ σέ νοιάζῃ ἔσένα μοῦ ἀποκρίθηκε.» Ἐκανε μερικὰ βήματα γιὰ νά φύγω, γιὰτί

Ἐάν εἶναι κάτι σοῦ ἀπεχθάνομαι περισσότερο εἰς τήν ζωὴν μας, εἶναι ἡ κακογλωσσία, ποῦ ἀποτελεῖ ὡς τόσο τήν τέρψιν τοῦ μελαυχτεροῦ μέρους τοῦ φύλου μας.

Δέν ἔξρω πῶς κρίνοντας τὰ πράγματα οἱ περισσότερες τῶν ὁμοφύλων μας, εὐρίσκουν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστον ἐνασχόλησιν τὴν νά κρίνουν καί κατακρίνουν τὰς πράξεις τῶν ὁμοφύλων τῶν γνωστῶν καί μὴ.

—«Ἀκούς ἐκεῖ ἡ κόρη τῆς κυρίας Κατίνας, ποῦ χρωστάει τέσσαρα ἐνοίκια στή σπιτονοικοκυρά νά πάρῃ καπέλλο 400 δραχμῶν; Σὰ δὲ ντρέπεται.»

Αὐτὰ λέγουν συχνὰ διάφορες γυναῖκες ποῦ ὡς τόσο χρωστοῦν εἰς τὸν ψωμὰ τὸν μπακάλη τῆς γειτονιάς τέσσαρες φορὲς περισσότερο ἀπὸ ὅσα εἶναι ἀμφίβολον νὰ χρωστᾷ ἡ κυρία Κατίνα στή σπιτονοικοκυρά της.

Καί ἀρχίζουν τὸ κουτσομπολιὸν μέ ἐλαφρὰ τὴ συνείδησιν εἰς βάρος ὅλων τῶν γυναικῶν, ποῦ κάπως ὑπερέχουν ἀπέναντί των μὴ διατάζοντας νά θίξουν καί τὴν ἠθικὴ κοριστιῶν καί ὑπὸν ὄρων, σὲ τρόπο ποῦ νά μπορῇ νά τοὺς καταστρέψουν τὴν εὐτυ-

μοῦ ἦρθαν στό μυαλό μου οἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἀλλὰ πάλι δὲ μπορούσα ν' ἀφήσω ἀπροστάτευτο τὸ πτωχὸ σκυλάκι ποῦ φώναζε λυπητὰ ἀπὸ τὰ σκληρὰ χτυπήματα τῶν παιδιῶν. Στὸ τέλος λέω στὰ παιδιὰ: «Καλὸ, παιδιὰ τί σὰς ἔκανε αὐτὸ τὸ σκυλάκι, καί δέν τὸ ἀφήνετε ἐλεύθερο;» Στὴ ἀρχὴ αὐτὰ δέν ἤθελα νά μ' ἀκούσουν, Ὅταν ὁμως τοὺς ἀνέπτυξα τίς πολλὰς ὀφείλειες τοῦ ζῴου αὐτοῦ ὑποχωρήσανε καί ἀφήσανε ἐλεύθερο τὸ σκυλάκι. Μὲ κύτταξε μέ τὰ τίμια μάτια τῶν σκυλιῶν, ὅλο συμπάθεια, σάν νά μοῦ ἔλεγε «σ' εὐχαριστῶ» καί ἔφυγε ἀργὰ, ἀργὰ. Ἀπὸ τότε τὸ σκυλάκι αὐτὸ, δταν μὲ βλέπῃ στό δρόμο μέ ἀκούλουθεῖ ἕως τὸ σπίτι μου. Τοῦ δίνω διάφορα τρόφιμα καί τρώγει καί ἔτσι γίναμε δυὸ καλοὶ φίλοι. Ἐάν τώρα θέλετε νά μάθετε τί παρατηρήσεις μοῦ ἔκαναν στὸ σχολεῖο σὰς λέγω πῶς δέν μοῦ ἔγινε καμμιὰ. Τουναντίον μάλιστα ὁ κ. Διευθυντής, δταν τοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, μέ ἐπήνεσε γιὰ τὴν καλὴν μου πράξιν.

Νεκὸς Φιλόπουλος

Τάξις Α' Πρακ. Λυκείου.

χία τους

Τὸ κακὸ δὲ εἶναι ὅτι ἡ κακογλωσσία τὸ κουτσομπολιό, δέν ἀποτελεῖ τὸ ἐλάχιστον τῶν ὁμοφύλων τῆς κατωτέρας τάξεως, ποῦ μπορεῖ νά ἔχουν τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι ἡ ἑλλειψὶς μορφώσεως δέν τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀσχοληθοῦν μέ κάτι τεχνιότερον.

Ἡ κακογλωσσία ἀποτελεῖ κοινὸν ἐλάχιστον τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν τάξεων καὶ ἡλικίας.

Τὰ κορίτσια θά κρίνουν καί θά κατακρίνουν τὰς φίλας των μέ τὴν πὺ ἐλαφρὰ συνείδησιν, τόσο γιὰ τὸν τρόπο ποῦ ντυνοῦνται ὅσο καί γιὰ τὴν ἠθικὴν τους.

Π. χ. Ἡ Νίτσα χορεύει μέ τὸν Χ. καί πηγαίνει στὸν κινηματογράφον μέ τὸ Δέλτα. Ἀν καί εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἔκτασιν τῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἀναφερόμενους δέν ὑπάρχει παραμικρὸν ἠθικὸν πεγαδί.

Ἄλλως τί μᾶς ἐνδιαφέρει τίκα ναι ἢ ἄλλα ἢ ἡ βῆτα ὁμοφυλός μας; Ἐκαστος φέρει τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων του. Ἐνδιαφερόμεθα διὰ ἕνα ἄτομον; Ἀντί νά διαλαοῦμεν τὰ ἐλαττώματά του ὡς τοῦ τὰ ὑποδείξωμεν μήπως τὰ διορθώσῃ. Ἐάν μᾶς ἀκούσῃ ἔχει καλῶς. Ἀν ὀχι, ὡς διακόψωμεν τίς σχέσεις μαζί του ἐφ' ὅσον νομίζουμε διότι ἡ ἀξιοπρέπεια μας θίγεται ἀπὸ τὴν διατήρησιν των. Δέν συγχωρεῖται ὅμως ποτε ἡ κατὰ κρίσιν των γιὰ ἀπλὴν μας διασκέδασι. Γιατί ποτε δέν ἔξομε ποιά ἀποτελέσματα θά φέρῃ ἡ κακογλωσσία ποῦ κάνουμε μέ τὴν ἀθώοτην διαθέσιν.

Πόσα συνοικέσια δέν διελύθησαν μέ τὴν ἀθώαν αὐτὴν κακογλωσσίαν; Ἀγαπητές μου σὰς συνιστῶ νά μὴ σὰς ἀρέσῃ ἡ ἐπίκρισις τῶν πράξεων τῶν ἄλλων. Ὅσο δὴποτε ἀθώα κι' ἂν γίνεταί μορεῖ νάχη ἀποτελέσματα δυσάρεστα γι' ἕνα πρόσωπο ποῦ δὲ σὰς ἐβλάψῃ γιὰ τὸ ὅποιο σεις πρῶτες θά λυπηθῇτε. Ἐχετε πᾶν τοτε ὑπ' ὄψει σας τὸ «Μὴ κρίνετε ἕνα μὴ κρίθητε»...

Αἰλιὰ Ν. Μαραντάκη

Τάξις Α' Γ.Θ.Χ.

(Παρμένον ἀπὸ τὴν ζωὴν).

Η ΤΟΥΛΑ ΚΙ' ΕΓΩ...

Ἀπὸ βραδὸ φθινοπωρινό. Γυρῶντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο δρῆκα ἕνα γράμμα. Γνώρισα ἀμέσως τὸ γραφικὸ χαρακτήρα τῆς φίλης μου Τούλας. Μεταξὺ πολ-

λάν που μου έγραψε έλεγε και τα έζη:

«... Φαντάζομαι την έκπληξη σου όταν θα μάθεις ότι φέτο το καλοκαίρι συνήντησα ύστερα από τόσα χρόνια την παλιά μας δασκάλα. Τώρα όμως μου έφάνηκε πολύ καλή και ευγενική. Με τρυφερότητα με χαιρέτησε και με ρώτησε για σένα που εϋρίσκεισαι...»

Δέν μπόρεσα να προχωρήσω παρά κάτω διότι αι λέξεις αυτέσθλθαν να μου ένυμίσουν μία σειρά από παιδικές τρέλλες. Καί πρώτα θυμομαι όταν έγινε ή γνωριμία μου με την ύπεροχη φίλη μου Τούλα. Ήταν ένα άνοητικό και δροσλόουστο δειλινό. Κοντά στο κήπο του σχολειού ανταλλάξαμε τις πρώτες φιλικές λέξεις μας συνοδευόμενες από τόνδρο της παντοτεινής φίλιας. Είμεθα μαθήτριες του Δημοτικού σχολείου. Αλλά ό άταχτος χαρακτήρας της Τούλας όσον και έμένα συντελούσε ώστε να πέρνωμε τακτικές τιμωρίες από την δασκάλα μας για ό πρόσωπο της οποίας εδλέπαμε άποτυπωμένη δλη τη κακή την σκληρότητα με και συγχρόνως δλη την αυστηρότητα. Η αλήθεια είναι ότι ή δασκάλα μας ήταν λίγο αυστηρή αλλά κατά βάθος πολύ καλή και ευγενής.

Έμας όμως, και μες φεινόταν περίεργο, μες κατέτρεχε πολύ... μες ζήλευε καθώς ελέγαμε τότε.

Μας έβαζε συχνές τιμωρίες, όρθοστασίες ζω: τις 2 μ. μ.

Μ' αυτά τα μέσα ένόμιζε ότι θα διορθώση τόν άταχτο χαρακτήρα μας. Έμεις παρ' όλα αυτά όλο και χειρότερες γινόμαστε. Κατά την ώρα του μαθήματος όταν δέν είχαμε ιδιαίτερα συζήτηση μεταξύ μας σχεδιάζαμε καραγκιόζιδες σ' ένα τετράδιο έργογραφίας. Μία μέρα είχα με τραυματική. Τό μάθημα αυτό μες ζάλιζε πολύ, και χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί περισσό-τερο έκείνη την ήμέρα. Δέν είχαμε καμμία όρεξη να προσέξουμε στά λόγια της δασκάλας. Έγώ είλα όη την προηγούμενη ήμέρα ένα ώρατο φασουλ ή στην βιτρίνα ένος καταστήματος. Είπα λοιπόν στη φίλη μου να βγάλη τό τετράδιο για να τόν ζωγραφίσουμε. «Τό έξέχασα» είπε: «Καταντάς δάσκανο καθμένη που τόν είχες τόν νοό σου;»

—Τόν σχεδιάζουμε στο θρανίο είπε ή Τούλα κρατώ νιμωλία πάνω κάτω θα λάδω μία ιδέα του φασουλή σου και θα τόν περάσω στο τετράδιο καλύτερο». Σύμφωνοι. Καθώς είμεθα όκυμμένες δέν καταλάβαμε τις ματιές που μες έβριχνε ή δασκάλα μας. Σε μία στιγμή που τό μυαλό μας εταξίδευε στη βιτρίνα με τόνκαραγκιόζη έκείνο πλησίασε

και τί να δη στο θρανίο!! 'Αρπάξει την Τούλα από τα μαλλιά και μένα από τό αυτί και μες πετά έξω κλείνοντας με πολύ θόρυβο τη πόρτα σε σημείο ύψιστου θυμού. Την άλλη μέρα είχαμε τό ίδιο μάθημα.

Πήγα στο σπίτι της Τούλας για να διαδάσωμε. Προσπαθήσαμε κατ' αρχάς μάδεν έφέραμε κανένα άποτέλεσμα και γι' αυτό στραφήκαμε προς τις κοδικές ξεχνώντας όλα τα προηγούμενα. Ένα ντεβάνι άπάνω ήτανε όλα τα πικινιδια και οι καραγκιόζιδες που άποσχόλουσαν τακτικά την φίλη μου. Παίξαμε μ' αυτά ώρα πολύ και στ' τέλος για να άποφύγουμε τό αυριανό βέβαιο μηδέν που θα παίρναμε άποφασίσαμε να πράξουμε τά άκόλουθα. Έπειδή ή δασκάλα μας άγαποσε έξαιρετικά τα άνθη άποφασίσαμε να τις προσφέρουμε μία ώρα άνοηδισμό προσθέτοντάς της πως δέν εδίαβάσαμε. Πρωτ' πρωτ' λοιπόν επήγαμε στέν άνθό-ηπο εδίαλέξαμε ένα ώρατο μπουκέτο από τριαντάφυλλα και τρέχοντας με τα δισβία στο χέρι διευθυνόμαστε προς τό σχολείο. Μία γλυκειά μυρωδιά έχυθη μέσα στην τάξη όταν εισήλθαμε φέρουσαι έκείνο που θα μες έωζε από βεβαία τιμωρία. Αλλά για κακή μας τύχη έκείνη την ήμέρα ή δασκάλα ήταν λίγο άδιάθετη και δέν ήλθε. Καί αντί για καίνη που προοριζότανε τό τριανταφυλλένιο μπουκετάκι μας τό πήρε τώρα ό δάσκαλος που ήλθε ν' αντικαταστήση τη δασκάλα μας προσθέτοντας ένα ξερό εύχριστό. Τού προσφέραμε την άνθοδέση μας όχι με όρεξη. Αυτός μες ρώτησε πως σας λένε και όταν έμαθε τά όνόματά μας πρόθυμος και για να μες εύχαριστήση μες κάλεσε στο μάθημα... Κόκα καλο εγώ... Κόκα καλο ή Τούλα... τά άλλα τά άφίνω να τα συμπεράνετε εσείς... Φέγουν από τό νοό μου τα περισσότερα γεγονότα με πάντα θα θυμομαι την ώραία έκείνη άνθοδέση και θα την λυπομαι αιώνια για τί αντί να μες σώση μες έκαμε να τιμωρηθούμε διπλά.

Μελεσε ουδίκη Έκαστενή
Τάξι: Ε' Γ. Θ. Χ.

ΣΑΣ ΣΥΣΤΗΝΩ ΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

Σας έξηγομαι εύθύ: έξ αρχής προς άποφυγήν παρεξηγήσεων.

Πλάσμα άριστουργηματικό, κεφαλάκι από έκθεση μεγάλου ζωγράφου καλλιτέχνου: μαλλιά μπουκλές από καθαρό χρυσάφι, ματάκια κομμάτια από ξάστερο ούρανό, στόμα με χειλάκια από γνήσιο λεπτό κοράλλι που φυλακίζουν καινούριογαλμένα μετγαριτάρια για δόντια και

που ξετρελλαινούν άμα κανονίζουν τις κινήσεις για ν' άπαντήσουν «μάμ» στην έρώτηση: «τι θέλει ό Γιωργάκης;»

*Ανάστημα μόλις 30—40 πόντων, που δέν είναι και πολύς καιρός άφ' ότου άρχισε να όρθώνεται πάνω στα ποδαράκια του με τ' άδέβαια και άσταθή του πρώτα όήματα τό κυλούν σαν τόπι πότε με γέλο και πότε με κλάματα άναλίγως του πεσήματος.

Και ζω: αυτό τό μικροσκοπικό τό χαριτωμένο «μπιμπλό» —γιατί πραγματικώς τέτοιο είναι— είναι ή σατράπης του σπιτιού και μένα, και στεκόμεθα όλοι πρόθυμοι και προσπαθομε να προλαμδάνουμε κάθε έκδη λουμένην επιθυμία του...

Τόν είχα χάσει όλο σχεδόν τό καλοκαίρι: γιατί παραθέριζε σ' ένα από τα ώραία νησιά των Κυκλάδων και δέν φωντάζεσε πόσο κενό άφησε στη ψυχή μου ή άπουσία του, ούτε και την χαρά μου όταν τόν ξαναείδα!!

Αλλά τί τα θέλετε ή ξενιτειά τόν άλλαξε πολύ. Έγύρισε μ' ένα σμπό νεωτερισμού. Καί πρώτ' απ' όλα έσταθεροποίησε τά βήματά του και δέν παίρνει πια τά σκαλιά για ύσωμα, έκαμε την εμφάνισή του στην πλάξ του νησιού, όπου έγινε ό γνωστότερος και ό κοσμικώτερος στέν κύκλο των παραθερίζόντων πρώτος στα και άμεμπτος στη τουαλέττα

Ένεκα ή εξέλιξι έγινε λίαν επιθετικός... και άπειθάρχης...

Μόλις άνοιξη ή πόρτα ξεφύγει την προσοχήν και με άστραπιαία ταχύτητα διευθύνεται στο σπίτι—που του έχει φάινεται ιδιαίτερον προτίμησιν— και τρέχει κατ' εύθειαν στην κάμαρά μου με τιτιβίσματα και χαρούμενες φωνούλες προσπαθώντας να με κάνη να νοιώσω την παρουσία του. Καί τότε:!

Αντίο μελέτη, αντί πιάνο, άντί άρμονία... Τό σπίτι άναστατώνεται, ό ένας τόν τραδά όπ' την μία και ό άλλος απ' την άλλη, άρχίζουμε τά παιγνίδια και επαναλαμβάνει τό κομδολόγιο των επιθυμιών του ένω ή ώρα φεύγει... Φεύγει γρήγορα χωρίς να τό καταλάβωμε, παρ' όνο όταν ό κ. Γιωργος άρχίζει να επιμένη τό «μάμ!», γιατί πρέπει να ξέρετε πως τό στομάχι του πάει πολύ σύμφωνα με τό ρολόι με τό όποτον ή μαμά του τό κανονίζει τό φαί του!

Πολλές φορές είχα τό εύτύχημα να τό κοιμίσω στην άγκαλιά μου. Α! με σας βεβαιώ πως είναι κάτι που δέν περιγράφεται ή τελευταία στιγμή όδης που θα κλείση τά ματάκια του για να πετάξη με τ' άγγελάκια σε χώρες άνειρεμένες, και τό

τελευταίο άγγελικό του μειδίαμα, με τό όποτον θ' άνοίξη τά άπλανή από τόν ύπνο ματάκια του για να με άποχαιρετήση.

Πρό ήμερών έσημείωσε νέας προόδους: μες τόν παρουσίασε ή μαμά του ένθ στο άλλο χέρι κρατούσε με ή ώραία καρυδόπητα τρυπημένη, κι' ένθ έκείνη έκανε την... άπελπισμένη για τούς άθλους του—έν και κατά βάθος μάντεφα πόσο ήτο ένθουσιασμένη—έκείνος διεμαρτύρετο άκόμη έγλυψε τά χειλάκια του και δείχνοντας την καρυδόπητα με τό δαχτυλάκι του φώναζε «μάμ».

Είπαμε τότε πως ή πρώτη του κλεψιά στα γλυκά της μαμάς έπρεπε να φωτογραφηθή για άνάμνησιν...

Πέντε λεπτά άργότερα ό επ' αυτοφόρω συλληφθείς σκαρφαλωμένος στο κάθισμα μπροστά σ' ένα τραπέζι άπανελάμβανε τό μάθημα του με την ιστορική καρυδόπητα πρό του φακού ένός, Κοντάκ μετόν όποτον όμπα μπας του έφωτογράφιζε την πρώτη του κλεψιά...

*Αγγέλα Παρτινένη
Τάξι: Στ' ΓΘΧ.

ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ό ήλιος ποοβάλλει πότε—πότε δειλά πίσω από τις δαντελωτές κορυφές των μενεξεδένιων βουνών. Ό ούρανός εινε σκεπασμένος από μύρια παιχνιδιάρικα σύννεφα που κατανόκκινα καθώς εινε από τις δειλές άχτίδες του ήλιου φάνονται σαν πουπούλα άναμμένα.

Ένα τέτοιο πρωί βρέθηκα δίπλα σ' ένα μικρό ρυάκι με δλοκάθαρο νερό, που κυλά αδιάκοπα χωρίς κανείς να τό σταματήση. Έπειδή ή ώρα δέν εινε προχωρημένη τα γύρω βουνά δέν άντηχούν από τις χαρούμενες παιδικές φωνούλες όπως άλλοτε. Ένα άηδόνι όπως και πάντα τονίζει πάλι τις παιδικές τρέλλες του, κρυμμένο μέσα στα πράσινα κλαδιά, και οι λυγρές καλαμιές τεντώνουν τό λεπτό τσίκο κορμάκι τους για ν' άκούσουν τό πονέμένο τραγούδι του... Η θάλασσα άπλώνεται μπροστά μου μελαγχολική γαλήνια, άπέραντη, σαν ένα όρόμο μαγικό και βουβό, τό όρόμο της ζωής, που σε κάθε βήμα φαίνεται να μες ύποδέχεται μ' ένα θείο χαμόγελο και να μες στρώνη με οδοπέταλλα τό όρόμο για να περάσωμε. Αλλά αλλοίμονο, πόσο άπατημένοι βρισκόμαστε, όταν ύστερα από λίγο βλέπομε αυτό τό μοναδικό όρόμο τόν ίδιο και πλατό, να

Ἡ σὺν φρον σταθε
ρότης εἶναι τό θε
μέλιον πάσης ἀρετῆς

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΧΑΝΙΑ
15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1932
Ἐτησίαι συνδρομῆς δρ. 20
Τιμὴ φύλλου δρ. 2.50
Ἀριθμὸς φύλλου 11

γίνεται στενὸς πολὺ, νὰ γεμί-
ζῃ ἀπὸ μητερές πέτρες καὶ
βράχους μεγάλους, καὶ τὸ ἀ-
παλὸ χλιαρὸ ἀερόκι ποὺ μᾶς
ἐλουζε πρῶτα, νὰ γίνεται θύε-
λα ὀρμητικὴ συμπαράσυρσιν
τὰ πάντα. Καθὼς περπα-
τοῦσα δίπλα ἀπὸ τὴς πρσι-
νάδες καὶ τοὺς βάτους ποὺ
ἐφαίνοντο νὰ σηκώνουν προ-
στατευτικὰ τοὺς ἀκανθωτοὺς
κλάδους των, γιὰ νὰ προστα-
τεύσουν τὴ μητεροῦλα τους,
τὸ ἀπαλὸ ρυάκι, τὸ βλέμμα μου
ἔπεσε σ' ἓνα μικρὸ γαλάζιο
λουλουδί. Εἶχε γεννηθῇ λίγο
μικρὰ ἀπὸ τὰλλα, κοντὰ στὸ
στενὸ καὶ δυσκολοπέραστο μο-
ναδικὸ μονοπάτι, ποὺ περνοῦ-
σε ἀπὸ κεῖ καὶ σχηματίζε χί-
λιους ἐλιγμούς καὶ τέλος χα-
νότανε στὸ βάθος μαζὶ μὲ τὸ
ἄπειρο. Στάθηκεν καὶ παρατη-
ροῦσα.

... Ποιὸς ἀραγε νὰ ξέρῃ μι-
κρὸ λουλουδί τὸ τέλος τῆς
μικρῆς ζωῆς σου. Ξένοιστο
τώρα, εὐτυχισμένο προσμένεις
μὲ χαρὰ κάθε αὐγούλα, τὸ
ἀπαλὸ χά' ἴδεμα μιᾶς παιχι-
διάρικης ἀχτίδας, ποὺ θὰ σοῦ
στείλῃ ὁ ἥλιος γιὰ νὰ παῖξῃς
μαζὶ τῆς. Πόσα δειλινὰ θὰ
εἶσαι θλιμμένο γιὰ τὸ τέλος τῆς
ἡμέρας, μὰ καὶ πόσες φορές
δὲ θὰ ἠθέλες νὰ ζῆς κάτω
ἀπὸ τὸ μαυρὸ συννεφιασμένο
οὐρανὸ καὶ νὰ φωτίζεσαι ἀπὸ
τὴς μακρυνὲς ἀστραπὲς του.
Πόσα φεγγαροφώτιστα βράδυα
θὰ κλείνῃς τὰ πέταλα ἡδονι-
κὰ μὲ τὸ νανούρισμα τοῦ γκιώ-
νι, μὲ τὸ λίκνισμα ποὺ θὰ
σοῦ χάριση κάποιο ἀπαλὸ ἀε-
ράκι... Πόσες φορές κάτω ἀπὸ
τὸν ἥλιο ποὺ ἀλύπητα ρίχνει
ἐπάνω εἰς τὸ λεπτὸ σου κε-
φάλι τὸ σκληρὸ θερμὸ φῶς
του, λιποθυμισμένο θὰ γέρνῃς
τὸ λεπτοῦστικο κορμάκι σου.
Πόσοι βοριάδες θὰ σὲ τυραν-
νήσουν μὲ τὸ δυνατό τὸ γιο-
μάτο ὀρμὴ φύσημά τους καὶ
ποιὸς ξέροι ἂν καμιά μέρα
κάποιο ἀσπλαγχνὸ χέρι σ' ἀρ-
πάξῃ καὶ...

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἓνα παιδά-
κι—σωστὸ μικρὸ λουλουδί—
ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς γυ-
ναίκας ποὺ τὸ κρατοῦσε περ-
νώντας ἀπ' τὸ μονοπάτι, καὶ
τρέχοντας πῆγε κι' ἔκοψε τὸ
λουλουδί. Γιόματὸ χαρὰ καὶ
ἀφέλεια τὸ στερέωσε στὸ στῆ-
θος του, στάθηκε γιὰ λίγο

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ

Ὁ Ναὸς οὗτος ἐκτίσθη ἐπὶ
τῶν ἐρείπων τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ,
ὅστις ὑπὸ τῶν Τούρκων εἶχεν με-
ταβληθῇ εἰς σαπωνοποιεῖον, τὸ
ὅποιον ἀνῆκεν εἰς τὸν Μουσταφὰ
Πασᾶ.

Τὸ Σαπωνοποιεῖον ἐκεῖνο κα-
τελάμβανε ἀκριβῶς τὸν χώρον
τὴν ὁποῖον καταλαμβάνει σήμε-
ρον ὁ Καθεδρικός Ναός.

Ὁ ἀπὸ τοῦ Νάρθηκος μέχρι
τοῦ Ἀγίου Βήματος χώρος κα-
τελαμβάνετο ἀπὸ τοῦ κυρίου σα-
πωνοποιεῖου εἰς τὸ ὅποιον εὐρί-
σκετο ὁ λέβης· ἐντὸς τοῦ οὗοιου
ἐψήνετο ὁ σάπων καὶ ὁποῖος ἦτο
τοποθετημένος ὅπου ἀκριβῶς σή-
μερον ἡ βάρη τοῦ Κωδωνοστα-
σίου τοῦ Ναοῦ, ἡ ὕδατοπότηκη
τὸ καὶ σήμερον ὑπάρχον φρέαρ
τὸ στόμιον τοῦ οὗοιου εὐρίσκε-
ται ὑπὸ στάσιδιν τι τῆς δεξιᾶς
σειρᾶς καὶ ἀκριβῶς κάτωθεν
τοῦ μεσαίου παραθύρου, καὶ πᾶν
δ, τι ἄλλο ἐχρησίμευεν διὰ τὴν
λειτουργίαν τοῦ ἐργασταρίου.

Εἰς δὲ τὴν θέσιν τοῦ σημερι-
νοῦ Νάρθηκος ὁπῆρχε κλίμαξ δι'
ἣς ἀνῆρχετο τὴς ἀνώγειον ἐξέλι-
νον (κόσκι) ἐξέχον, πρὸς τὴν αὐ-
λὴν τοῦ σημερινοῦ ἐκπαιδευτη-
ρίου, ἐπὶ τοῦ οὗοιου ἠπλώνετο
ὁ ἐτοιμαζόμενος σάπων.

Εἰς τὴν θέσιν δὲ εἰς τὴν ὁποι-
αν σήμερον εὐρίσκεται τὸ Ἅγι-
ον Βῆμα εὐρίσκετο ἡ ἐλαιαποθή-
κη.

Τὸ Σαπωνοποιεῖον ὅμως αὐτὸ
δὲν ἦτο ἓνα σύνηθες ἐργαστάσι-
ον ἀλλ' ἦτο ἓνας χώρος σεβ-
στὸς περὶ τὸν ὁποῖον θρύλλει
διάφοροι μετὰ προσοχῆς καὶ σε-
βασμοῦ διεδίδοντο.

Ἐν πρώτοις μετὰ τῆς δά-
σεως τοῦ Κωδωνοστασίου καὶ
τῆς καταικίας τοῦ νοικοκύρου
ἦτο θόλος ἐν τῷ οὗοιῳ ἐφυλάσ-

καὶ τὸ κυττωθεὶς εὐχαριστημένα.

Σαφηνίστηκα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ
κυττάζοντας τὰ δύο δὲν ἤξε-
ρα σὲ ποιὸ μίλοισα τόση
ὥρα.

Στὸ λουλουδί ἢ στὸ παιδάκι
Πολύμνια Τζιφάκη
Τάξις ΣΤ' Γ.Θ.Χ.

σετο τὸ ἄλλας τὸ διὰ τὴν
σαπωνοποίησιν χρῆσιμον. Εἰς
τὸν χώρον αὐτὸν ἐφυλάσσετο μί-
κρὰ εἰκὼν τῶν Εἰσοδίων ἀκρι-
βῶς ἡ ἰδία ἡ ὁποία καὶ σήμερον
εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀριστέρην προ-
σκυνητάριον. Ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν
ἐφυλάσσετο εἰς ἀπόκρυφον μέ-
ρος ἀλλ' ἦτο τοποθετημέ-
νη εἰς τράπεζάν τινα πρὸ τῆς ὁ-
ποίας ἔκαιεν κανδήλα κατὰ δια-
ταγὴν τοῦ Μουσταφὰ Πασσᾶ,
τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὁποίας εἶχε
ἀναθέσει εἰς τὸν Κασιαντάρη
(ταμίας) του, Ταϊούτ Ἐφέντη.

Τὸ σαπωνοποιεῖον ὅμως οὐδὲ
ποτε ἀνταποκρίνετο πρὸς τὰ ἔ-
ξωδ' αὐτοῦ, διότι ὁ κατασκευαζό-
μενος σάπων δὲν ἐψήνετο ἐν ὀ-
νικῶς, ὁ δὲ Μουσταφὰ Πασσᾶ
ἐκάλεσε τρεῖς σαπωνοποιούς,
τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον τοῦ
ὁποῖου ἀποτυχόντας νὰ ψήσωσι
τὸν σάπωνα, ὅστις ἀντὶ νὰ ἐψῆ-
νετο ὁμαλῶς, ἐπροῦσκαυε καὶ ἐχύ-
νετο ἔξω τοῦ λέβητος, ἀπέπεμ-
ψεν.

Τέλος ὁ Πασσᾶς ἐκάλεσε ὄνο-
μαστὸν τινὰ σαπωνοποιὸν τῆς ἐ-
ποχῆς, Ἀγγελὴ ὀνόματι, ἐκ
τοῦ χωρίου Ροδοποῦ, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἀνέθεσε τὸ ψήσιμον τοῦ σά-
πωνος.

Οὗτος πράγματι κατώρθωσε
τὰ ψήνη τὸν σάπωνα, ἀπετύγχα-
νε ὅμως εἰς τὴν ἀπόδοσίν του, ὁ
δὲ Μουσταφὰ Πασσᾶς ἐξημιοῦτο
σημαντικῶς. Κάποινα νύκτα ὅμως
ὁ Ἀγγελὴς ὠνευρέθη δι' μιὰ
γυναῖκα μὲ μικρὰ φορέματα ἐνε-
φανίσθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε·
«Ἐγὼ τὸ σπῆτι μου δὲν θέλω
νὰ εἶναι σαπουναριό. Δὲν σὲ πει-
ράζω ἀλλὰ νὰ φύγῃς».

Οὗτος φοβηθεὶς ἐπαρουσιάσθη
ἐνώπιον τοῦ Μουσταφὰ Πασσᾶ
καὶ ἀνεκάλωσεν εἰς αὐτὸν δι-
τὰ ἐφραγε διότι τὸ σαπωνοποι-
εῖον δὲν ἐκέρδιζε. Πράγματι δὲ
ἀνεχώρησε παραλαβὼν μεθ' ἑαυ-
τοῦ τὴν εἰκὼνα τῆς ὁποίας με-
τέφερε εἰς τὴν ἐν Ροδοποῦ οἰκί-
αν του. Κυρίως ὁ Ἀγγελὴς ἐφυ-
γεν φοβηθεὶς διὰ τὸ ἀκόλουθον
γεγονός·

Ὁθωμανόποις τις παίζων ἔπε-
σεν ἐντὸς τοῦ καὶ σήμερον ὡς ἐ-
λένη ὑπάρχοντος φρέατος.

Ὁ Ἀγγελὴς φοβηθεὶς μήπως
δ' πνιγμὸς τοῦ παιδίου ἀποδοθῇ
εἰς αὐτὸν ἐφώναζεν «Παναγία

μου πρόφθασε» Καὶ τότε τὸ πε-
διὸν ἀνῆλθε σὺν εἰς τὸ στόμιον
τοῦ φρέατος, ὁ δὲ Ἀγγελὴς προ-
στρέψας ἀνέσχευεν αὐτό.

Οἱ γείτονες τοῦ σαπωνοποιεῖ-
ου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διη-
γοῦντο δι' ἐβλεπον διάφορα ὁ-
ράματα ἢ ἡκούον διαφόρους ἀρ-
τους ἐντὸς τοῦ σαπωνοποιεῖου.

Οὕτω γείτων τις, ὁ Ταῖπ Ἀ-
γᾶς κάτοικος τῆς ἀνωθεν τοῦ
φερετροπέου Φουρνιάρικης οἰ-
κίας, ἔλεγεν δι' ἐβλεπεν ἓνα φῶς
κατὰ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νυ-
κτός τὸ ὁποῖον περιεφέρετο γύ-
ρω εἰ τὴν ἐκράτσαν τοῦ σαπω-
νοποιεῖου. Ἄλλοι δὲ γείτονες
ἔλεγαν δι' ἤκουον τὴν νύκτα ἐν-
τὸς τοῦ σαπωνοποιεῖου θόρυβος
ὡς νὰ εἰργάζοντο μαχαχκοί. Κά-
ποια μάλιστα γειτόνισσα ἤκουεν
νύκτα τινα θόρυβον τρομακτι-
κὸν ὡς ἂν ὀλόκληρον τὸ κῆδος
κατεκρημνίζετο.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν εἰς
Κρήτην ἐπίσκεψιν τοῦ Σουλτᾶ-
νου Μετζίτ ὁ Μουσταφὰ Πασσᾶς
προήχθη εἰς Μέγαν Βεζύρην,
τότε ἰ. ε. οἱ Χριστιανοὶ ἀπεφάσι-
σαν νὰ ζητήσουν δι' ἀναφοράς
χώρον τινὰ δι' οἰκοδομὴν ναοῦ.

Ἀμέσως ὁ Μουσταφὰ Πασ-
σᾶς ἐδωρήσεν τὸ σαπωνοποιεῖον
του, καὶ ὁ Σουλτᾶνος, ἔδωκεν ἐκ τοῦ
ἰδιαίτου ταμείου 100.000 γρό-
σια διὰ τὴν ἀνέγεισιν τῆς ἐκκλη-
σίας.

Μόλις ὁ Ἀγγελὴς ἤκουσεν
δι' ἀπεφασίσθη ἡ ἀνοικοδόμη-
σις τῆς ἐκκλησίας ἔδωκεν εἰς κά-
ποιον ζωγράφον τὴν εἰκὼνα τῆς
Θεομήτορος διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ
διότι δὲν ἐφαίνετο παρὰ μόνον τὸ
πρόσωπον τῆς Θεοτόκου.

Πρὸς μεγάλην των ὁμῶς ἐκ-
πληξιν ἡ εἰκὼν κατὰ τὴν νύκτα
ἐξηφανίσθη καὶ ἐπανήλθεν εἰς
τὸ εἰκονοστάσιον τῆς οἰκίας
τοῦ Ἀγγελῆ, ἐνῷ συγχρόνως ὁ
Ἀγγελὴς ἔδλεπε καθ' ὕπνον τὴν
εἰκὼνα νὰ τοῦ λέγῃ· «Μπαντι-
νάδες δὲν θέλω».

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἀγγελὴς
μετέφερεν ἐκ τῆς οἰκίας του
τὴν εἰκὼνα εἰς τὸν Ναὸν τῶν
Ἁγίων Ἀναργύρων, ἥτις ἄμα
τῇ ἐνάρξει τῆς οἰκοδομῆς ἐν
μομπῇ μετηνέχθη εἰς τὸν νέον
Ναὸν προηγουμένου τοῦ τότε
ἐπισκόπου Κωδωνίας καὶ Ἀβ

κορώνου Καλλίστου.

Απὸ τῆς δωρεᾶς λαϊκῶν τοῦ Σουλτάνου, εἰς 100.000 γροσίων καὶ τοῦ Βελῆ Πασᾶ, υἱοῦ τοῦ Μουσταφᾶ Πασᾶ, κυβερνήτου τότε τῆς Κρήτης ἐκ 30.000 γροσίων ἤρχισε ἡ ἀνέγερσις τοῦ Ναοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν συντέρεψεν ἀκολούθως ὁλόκληρος ἡ Χριστιανικὴ Κοινότης. Οὕτω δὲ ὁ ἔμπορος Ἀθανάσιος Βλαχὺμ προσέφερε ὁλόκληρον πλοῖον σπαντορινίου χρώματος. Ὁ Ἰωάννης Συμακὸς ἐδῶρισε τὰ καὶ σήμερον ὑπάρχοντα δύο μεγάλα μανουσίλια ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς Πύλης, καὶ τὰ ὅποια ἐκόστισαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην 7.000 γρόσια, ἄλλοι δὲ ἄλλα.

Ἡ ἀνεγειρομένη ἐν ταῦτοις ἐκκλησίᾳ εἶχε δεινὸν ἀντίπαλον ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Ὁθωμανοῦ γείτονος Ντολμᾶ, ὅστις ἀποκλείει πρῶτος νὰ μὴ ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ Ἁγίου Βήματος διότι ἐξ αὐτῶν οἱ Χριστιανοὶ θὰ ἐβλέπον τὰ χαρέμια τοῦ, τὸ δὲ διαζῆμα τῆς ταράτσας νὰ εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὸν, καὶ τὸ κωδωνοστάσιον νὰ μὴ φθάσῃ τὸ σημερινὸν ὕψος τοῦ.

Τόσον δὲ ἐπέμενε, ὥστε ἀφοῦ δὲν ἐπίτυχε διὰ τοῦ Βαλῆ τῆς Κρήτης ματέβη ὁ ἴδιος εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ δι' ἀναφοράς τοῦ ἐξήγησε ἀπὸ τὸν Σουλτάνον νὰ γίνουσι δεκτὰ τὰ αἰτήματά τοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρόταξις τοῦ ἀπερρίφθη ὁ δὲ Ντολμᾶς ἐπέστρεψεν ἄπρακτος. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ, ὥς δτου συνέβη Εὐτύχημα τι εἶς τὸν υἱὸν τοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπέδωκεν εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπαυσε πλέον νὰ παρενοχλῇ τοὺς χριστιανούς· καὶ τοὺς κτίστας.

Ἡμέραν τινὰ δηλαδὴ ὁ υἱὸς τοῦ εὐρισκόμενος ἐξώθεν τῆς οἰκίας τοῦ καὶ πλησίον τῆς κτιζομένης ἐκκλησίας, κατεπλάσθη ὑπὸ μεγάλου τινὸς λίθου καταπεσόντος ἐκ τῆς οἰκοδομῆς, εὐτυχὲς ὅμως χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ὁ Ντολμᾶς νομίσας ὅτι εὐρε εὐκαιρίαν κατάλληλον ἡξίου νὰ διακοπῇ τὸ ἔργον τῆς κτιζομένης ἐκκλησίας, ἀποδῶσας τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς κτίστας.

Ἐν ταῦτοις ὅμως τὸν παιδίον ἀνακρινόμενον ἐβεβαίωσεν καὶ τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν πατέρα τοῦ, ὅτι ὅταν ἐπασσεν ὁ ὀγκόλιθος οὐδαὶς κτιστῆς εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐργαζόμενος. Μετὰ ταῦτα ὁ υἱὸς τοῦ Ντολμᾶ ἐπαθε τὰς φρένας.

Ὁ πατὴρ τότε ἀπέδωκε δλα τὰ εὐχέλματα εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς Θεοτόκου καὶ προσέφερεν ἕνα φῶς (2 ἀσκούς) ἑλκίου καὶ μίαν λαμπάδα ὕψους τοῦ ἀνακτήματος τοῦ παιδός.

Τότε μάλιστα ὁ γνωστὸς Σχολάρχης καὶ ποιητὴς κ. Ἀντωνιάδης συνέταξε τὸ κάτωθι ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη ἐπὶ μαρμαρίνης· πλάκας ἡ ὁποία εὐρίσκειται ἀνωθεν τῆς κυρίας εἰσοδου τοῦ Ναοῦ.

«Τῆς Θεομήτορος Ναὸν ὃ διαβάτα βλέπεις ὃν τέκνα ὠκοδόμησαν πιστὰ τῆς ἐκκλησίας προσφεύγοντα πτηνὰ ἐν μέσῳ τριχυμίας ὑπὸ αὐτὴν τὴν πτέρυγαν τῆς εὐρανίας σκέπης».

Καίπερ ὅμως ἡ ἐκκλησία ἐτελεώσε δὲν κατέπαυσεν αἱ ἀντιδράσεις τῶν Τούρκων. Αἱ κωδωνοκρουαὶ ἠρέθιζον αὐτοὺς ὥστε κατέρωθωσαν νὰ πείσουν χριστιανὸν τινα ὑπάλληλον τῆς Διοικήσεως νὰ ἀνέλθῃ καὶ νὰ καταδιδάσῃ τὸν κώδωνα.

Κάποιος ἄλλος ὅμως ὑπάλληλος καὶ αὐτὸς ἀλλὰ εὐσεβέστατος κατέρωθωσε νὰ ἀνεύρῃ τὸν κώδωνα καὶ μίαν νύκτα ἀνελθὼν εἰς κωδωνοστάσιον ἀνήγειρε αὐτόν εἰς τὴν θέσιν τοῦ οὗτος δὲ τὴν ἐπομένῃν ἡγῶν χαρμῶς νῶς προσεκάλεσε τοὺς πιστοὺς εἰς λειτουργίαν.

Κατόπιν ἐξητήθη ἀπὸ τὸν Τσουρούνη Ἀγᾶ νὰ πωλήσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας κτήμα τοῦ. Οὗτος ὅμως ὅχι μόνον ἠρνήθη ἀλλὰ διέταξε ν' ἀνεγερθῇ ὑψηλὸς τοίχος πρὸς ἀπόφραξιν τῆς αὐλῆς. Τότε συνέβη τὸ θαυμάσιον θέαμα τοῦ νὰ κτίσεται ὁ τοίχος τὴν ἡμέραν τὴν δὲ νύκτα νὰ κατακρημνίζεται ὑπὸ τολμηρῶν Χριστιανῶν.

Ἀποκαμὼν δὲ ὁ Τσουρούνης νὰ ἀντιδρᾷ ἀπεράσισε νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα τὸ ὁποῖον ἠγόρασε ἡ Πηνελόπη Χαλδουβάκη ἀντὶ 4.000 λιρῶν Τουρκικῶν χρυσῶν καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἰς αὐτὸ δὲ ἀργότερον ἐκτίσθησαν τὰ κοινοτικὰ καταστήματα.

Ταῦτα ὅμως ἀπετεπρώθησαν τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Ἰανουαρίου 1896 καὶ ἀνηγέρθησαν ὑπὸ τοῦ Νικολάου Β' Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας.

Σταυροῦλα Ἀνατζάκη
Τάξις Στ' Γ. Θ. Χ.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΜΟΥ

Θάλας κανείς, πῶς ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου ὁ Ἄρης, εἶχε κατέβει ἀπ' τὸν Ὀλύμπο, μὲ τὴν ἀρρενωπὴ μορφή, τὴν θείαν, τὴν ἀλύγιστη κορμωσασιά, μ' ὁλόκληρη τὴν ἀστραφτερὴ του Πανοπλία, καὶ στεκόταν τώρα, σ' ἕνα μικρὸ λόφο, ἐμπρὸς εἰς τὰ βλέμματα πολλῶν στρατηγῶν ποῦ ὅλοι, μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ προσδοκία περιμέναν ν' ἀκούσουν τοὺς

θείους λόγους τοῦ.

Ἀλλὰ ὅχι... Εἶναι ἡ ἀνοιξή τοῦ 431, ὅλοι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοί των, βρίσκονται μαζεμένοι στὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Πρόκειται νὰ εἰσβάλουν εἰς τὴν Ἀττικὴν.

Οἱ στρατηγοὶ ὅλων τῶν πόλεων, κι' ὅλοι οἱ ἀξιόλογοι ἄνδρες, μαζεμένοι ἕνα γύρο, περικύκλωναν τὸν βασιλέα Ἀρχίδαμο, τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης.

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ, σὲ λίγο, βροντερή, σὰν κλαγγὴ κάποιου παράξε-
νου ὄπλου, διακόπτει τὴν σιωπὴ ποῦ εἶναι ξε-
χυμένη ὁλόγυρα:

«Ἄνδρες Πελοποννήσιοι, καὶ σεις οἱ σύμμαχοι!

Πολλὰς φορές κι' οἱ πρόγονοί μας, βρέθηκαν σὲ παρόμοια περίπου θέ-
ση, μ' ἐμᾶς τώρα.

Πολλὰς φορές πολέμησαν μὲ θάρρος ἀξιόλογο, καὶ γενναϊότητα σπανία, ἀμέτρητες φορές ἐπλήρωσαν μὲ τὸ ἱερὸ αἷμα τους, τὸν ἀτίμητο φόρο τῆς Δόξας, καὶ κατέρωθωσαν νὰ δρῶ-
σουν θαυνοστέφανες νίκες, ἀψηφώντας χιλίους κινδύνους.

Καὶ τὸ κατέρωθωσαν, γιατί εἶχαν μέσα τους, στὴν καρδιά τους βα-
θεία, γιὰ ὄπλο καὶ γιὰ φυλακτό, μιὰ ἰδέα, τὴν ἰδέα, πῶς ὅλ' αὐτὰ, γί-
νονται γιὰ τὴν Πατρίδα τους, καὶ πῶς μόνο μὲ κόπους κτῶνται τὰ καλὰ, ἡ Δόξα τῆς Πατρί-
δος.

Μὰ ὅσες φορές κι' ἂν πολέμησαν, ποτὲ δὲν ἔχαμαν τόσες προτοι-
μασίες, ὅσες ἔχομε κα-
μεῖ τώρα ἐμεῖς.

Γι' αὐτό, — ἂν κι' ἡ δύ-
ναμη τῆς πόλης, ἐναντί-
ον τῆς ὁποίας θὰ πολε-
μήσωμεν εἶναι πολὺ με-
γάλη — δὲν πρέπει νὰ ἐντροπιάσωμε τὸ ὄνο-
μα τῶν ἐνδόξων μας προγόνων μὲ μιὰ ἥττα.

Πρέπει νὰ φανοῦμε ἀν-
τάξιοι τους, γιὰ νὰ μπο-
ρέσωμε νὰ ὑπερηφανευ-
θοῦμε πῶς τοὺς ἔχομε προγόνους.

Ἡ πραγματικὴ ἀξία, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τὴν ἀξία τῶν προγόνων, κι' ἀπὸ τὰ ἔργα των, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἴδια ἔρ-

γα.

Προσέξате, γενναῖα καληκάρια!

Ὁλόκληρη μιὰ Ἑλλάς εἶναι στὸ πόδι, κι' ἔχει τὴν προσοχὴ τῆς ἐ-
στραμμένης αὐτὸν τὸν πόλεμο.

Ἄς μᾶς ἐνθαρρύνῃ πε-
ρισσότερο, τὸ μῖσος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναί-
ους ἀντιπάλους μας, καὶ οἱ εὐχὲς τῆς, νὰ ἐπι-
τοχῶμε ἐκείνο ποῦ θέ-
λομε.

Ἐπειδὴ εἴμαστε πολ-
λοὶ, κι' ἔχομε στὰ χέ-
ρια μας δύναμη μεγάλη, κι' ἐπειδὴ οἱ ἀντίπαλοί μας μπερδεύονται νὰ μὴν ἔλ-
θουν νὰ μᾶς πολεμή-
σουν, δὲν πρέπει γι' αὐ-
τὸ νὰ προχωρήσωμε λι-
γώτερο προετοιμασμέ-
νοι καὶ μὲ λιγώτερη προ-
σοχὴ καὶ προφύλαξη.

Ἀλλὰ καθέννας ἀπὸ
σᾶς, καὶ καθέννας ἀπὸ
τοὺς στρατιώτας σας, ὅς
εἶναι πάντα ἑτοιμὸς ἔχοντας πάντα ὑπ' ὄψιν
πῶς, πολὺ πιθανὸ νὰ κιν
δυνεύσῃ.

Γιατί δὲν ξέρει κα-
νεὶς τὸ τέλος ἑνὸς πο-
λέμου; ὅσο κι' ἂν ἔχη
μελετήσῃ τις δύο ἀντί-
παλες δυνάμεις, τὴν
ὀργάνωσιν τῶν ἀντιπά-
λων στρατῶν.

Πόσες φορές δὲν συ-
νέβη, νὰ νικήσουν οἱ
λίγοι τοὺς πολλοὺς, μέ-
νο καὶ μόνο, ἐπειδὴ αὐ-
τοὶ ἀκριβῶς οἱ πολλοὶ,
περιφρονώντας τοὺς ἁλί-
γους, πῆγαν στὸν πόλε-
μο ἐπαρασκευαστοὶ, λές
καὶ πῆναιναν σὲ κάποια
διασκέδαση, νομίζοντας
πῶς μόνο μὲ τὴ θέσι
τους θὰ τρομάξουν οἱ
λίγοι.

Μὰ οἱ λιγέστοι αὐτοὶ,
προεπαρασκευασμένοι κα-
λὰ, γεμάτοι θάρση,
θάρος καὶ πεποίθηση
βγήκαν πάντοτε κερδι-
σμένοι!

Ἡ καλὴ προετοιμασία
ἡ ὁποία γίνεται μὲ προ-
φύλαξη, καὶ τὸ θάρρος,
οὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτε-
ρα στοιχεῖα, καὶ ἅμα τὰ
συνδυάζωμε, ἀσφαλῶς
θα νικήσωμε.

Κι' ἂν οἱ ἐχερόιμας τῶ
ρα φαίνωνται πῶς δὲν
θα πολεμήσουν, ὅμως,
δὲν θα κάμουν τὸ ἴδιο,
κι' ὅταν ἴδουν πῶς κα-
ταστρέφουμε τὰ πράγμα-
τά τους καὶ λεηλατοῦμε
τὴ χώρα τους.

Γιατί, ὅλοι — καὶ πε-

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ἐλευθέρα ἀνάπτυ-
ξις θέματος σχετιζο-
μένου με τὴν προκει-
μένη ἀνθ' οὐδέσμη

Ἐνα μικρὸ μπλι θαλάκι με με-
ρικὰ πολύχρωμα λουλούδια, ἀπὸ
αὐτὰ τὰ περισσότερα χρυσάνθεμα,
εἶναι θαλμμένα πάνω στὴ διδασκα-
λίαν. Εἶναι λίγα καὶ μαρμαμένα καὶ
δὲ θάλασαν καθόλου ἐντύπωσις. Ἐ-
να ποῦ θάλασαν μέσα στὴ τάξη.
Δὲν εἶναι οὐτε μεγάλα οὐτε ὠραία
οὐτε καὶ σπάνια ἀνθὴ εἶναι μερικὰ
ταπεινὰ ἀγιοδημητριάτικα καὶ αὐτὰ
ὄχι ἀπὸ τὸ καλὸ εἶδος. Ὅμως
γιὰ μίνα αὐτὰ ἔχουν μεγαλύτερη
ἀξία ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μ' ἀρέσουν
τὰ λουλούδια ὑπερβολικὰ, τὰ
βρίσκω πὺς μοιάζουν τόσο πολὺ
μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐαυτοὺς μας,
μὲ τὴ ματαιότητά τῆς προκοπῆς
ταύτης ζωῆς, ἀλλὰ γινόμενα τ' ἀγιο-
δημητριάτικα κλείνουν μέσα τὴ θυ-
μῆσιν τῆς πρὸς μεγάλην μου εὐτυ-
χίας ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μόνο γιὰ
μιά φορὰ.

Μόλις δῶ τ' ἀγιοδημητριάτικα
στὸ νοῦ μου ἔρχεται, σὰν κίνημα

ρισσότερο βέβαια οἱ Ἀ-
θηναῖοι—σὰν ἰδοὺν ἰπὺς
καὶ ἀσυνήθιστο συμβαί-
νει γύρω τους, καὶ μά-
λιστα εἰς βάρος των,
τοὺς καταλαμβάνει ὀρ-
γὴ μεγάλη καὶ μίσος ἀ-
κράτητο ἐναντίον ἐ-
κείνων ποὺ τὸ κάνουν.

Καὶ ξέρετε, πὺς ἐφ'-
δσον κανεὶς ἐξουσιάζε-
ται ἀπὸ κάποιο πάθος,
δὲν εἶναι ποτὲ κύριος
τοῦ ἐαυτοῦ του.

Ἔτσι καὶ τοὺς Ἀθη-
ναίους, θὰ τοὺς παραφέ-
ρῃ τὸ πάθος τους, καὶ θὰ
κάνουν ὅτι τοὺς ὑπο-
θαίξῃ.

Λοιπὸν, ὡς τηρήσῃ κα-
θένας πιστὰ τὴν παραγ-
γελῆς μου τὴν παραπά-
νω, καὶ ὡς ὑπακούῃ εἰς
τὰς διαταγὰς τῶν ἀνω-
τέρων του πιστὰ καὶ τυ-
φλά.

Γιατὶ, δὲν ὑπάρχει ὡ-
ραιότερο καὶ καλλίτερο
συγχρόνως πράγμα ἀπὸ
τὴν πειθαρχία, καὶ τίπο-
τε ἄλλο δὲν κάνει τόσο
καλὴ ἐντύπωση καὶ δὲν
κινεῖ τόσο τὸ θαυμα-
σμό, ὅσο τὸ νὰ βασιστεῖ
τάξις καὶ ἡσυχία σ' ἕνα
τόσο μεγάλο πλῆθος, ὅ-
σο τὸ δικό μας.»

Ἡδελέη Τσοῦρδου 1932
Γ. Θ. Σ. τάξις Δ'

ταπεινὴ ταινία πάντα ἢ ἴδια σκη-
νῇ. — Ἐνας ὠραῖος κήπος γεμάτος
ἀπὸ ἄσπρα, κόκκινα κίτρινα καὶ
ρόζ χρυσάνθεμα καὶ μέσα ἕνα μικρὸ
κατάκι, ποῦ μόνο καὶ Μάιδας ἔχει
δεῖ, νὰ τρέχῃ ἀπ' τὴ μιά ἄκρη
στὴν ἄλλη τσαλοποτώντας τὰ μισὰ
καὶ κοβοντας τὰ καλύτερα χρυ-
σάνθεμα τοῦ κήπου καὶ ὅμως αὐτὸ
ἀκόμα κόβει καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα.
Λίγο πέρα πέρα ἢ μαρὰ του μ'
ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ γεί-
λα καμαρώνει τὸ παιδάκι της. Σὲ
λίγο τὸ κόψιμο τῶν λουλουδιῶν
τελειώσῃ καὶ τὸ παιδάκι κατακ-
κόνει ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ γεμά-
το εὐτυχία γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο
ποὺ ἔκαμε τρέχει πρὸς τὴν εὐτυ-
χισμένη μητέρα του. Πιάνονται
ἀπὸ τὸ χέρι καὶ διευθύνονται μαζὺ
πρὸς τὸ σπίτι. Στὰ πρόσωπά τους
εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ καὶ ἀ-
πέραντὴ εὐτυχία. Μόλις φθάσουν
στὴν ἄλλη κοπιαστικὴ δουλειά
γιὰ τὸ μικροῦλι, Πρέπει νὰ τακτο-
ποιήσῃ τὰ λουλούδια καὶ νὰ κόμῃ
ἀπ' αὐτὰ μιά ὠραία ἀνθοδέσμη. Ἡ
μαμά δὲν τὸ ἐσηθεῖ καθόλου γιὰ
νὰ εἶναι μετὰ ἡ εὐτυχία του, μεγα-
λῆτερη, γιατί ὅλα θὰ τάχῃ, κά-
μει μόνο του. Καὶ νῆ,
ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἡ
ἀνθοδέσμη ἔχει τέλεια τακτοποιηθῇ
ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀδέξια χεράκια καὶ
τώρα καθίζουν καὶ οἱ δύο μαζὺ μα-
μὰ καὶ κόρη καὶ περιμένουν. Τὸ
μικρὸ δὲν ἔχει ἡσυχία καὶ ὅλο κατὶ
φυθρίζει τὸ αὐτὴ τῆς μαμᾶς, μὴ
τυγὴν καὶ τ' ἀκούσω.

Ἀλλὰ νὰ . . . ποῖος καταβαίνει
τὴ σκάλα; Εἶναι τὰ δῆμά του,
εἶναι ὁ μπαμπᾶς. Τὸ παιδάκι κοκ-
κινίζει. Ἡ καρδουλά του χτυπᾷ
δυνατὰ. Τρέχει καὶ παίρνει ἀπὸ τὸ
τραπέζι τὴ μὲν τοσούτος κόπους κα-
μαμένη ἀνθοδέσμη καὶ χαρούμενος,
ντυμένος τὰ καλά του παρουσιάζε-
ται. Τρέχει ἀμέσως τὸ παιδάκι καὶ
μ' ἕνα ἐξαίρετικὸ ἐκπληκτικὸ καὶ κο-
μικὸ τρόπο τοῦ προσφέρει τὴν ἀν-
θοδέσμη του. Μπαμπάκα μου, τὴν
ἔκανα μόνη μου, ἐντελὸς μόνη
μου μπαμπά μου, καθόλου δὲν με
βοήθησε ἡ μαμά. Καὶ ἡ
μαμά μ' ἕνα ναμώγελο ἐπι-
δαιώνει τὰ λόγια του. Ἐν τῷ με-
ταξὺ ὅμως ἔχει ξεγᾶσει νὰ πῇ τὰ
λόγια ποὺ μιά βδομάδα τώρα τοῦ
μαθαίνει ἡ μαμά. Ἡ χαρὰ ὅτι
ἔκαμε μόνο του μιά τέτοια μεγάλη
δουλειά καὶ ὅτι ὁ μπαμπᾶς θὰ θαύ-
μαζε γι' αὐτὸ τὸ κάνει νὰ τὰ ξε-
χάσῃ. Ἡ μαμά τοῦ τὰ φυθρίζει
στ' αὐτάκι. «Ἄ! μπαμπάκα μου,
ἔχασα, χρόνια πολλὰ μπαμπάκα
μου νὰ ζήσωμε ὅλοι μαζί εὐτυχι-
σμένοι». Ὁ μπαμπᾶς ἀρπάζει τὴ
καρούλα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ
τὴ φιλεῖ. Εἶναι ἡ πληρωμὴ τοῦ
κόπου της. Ὅλοι γελοῦν καὶ ἡ
εὐτυχία εἶναι ζωγραφισμένη καὶ
στῶν τριῶν τὰ πρόσωπα καὶ ὅλοι

εὐχόνται ἡ εὐτυχία τους αὐτὴ νὰ
διαρκέσῃ γιὰ χρόνια. Τὸ παιδάκι
ἀρχίζει νὰ κἀνῃ ἀπὸ τώρα σχέδια
γιὰ τὴν ἐρχόμενη γιορτὴ τοῦ μπα-
μπᾶ, γιατί ἦταν τοῦ Ἀγίου Δημη-
τρίου ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ.
Ὅμως ἡ εὐτυχία δὲ διαρκῇ σ'
αὐτὸ τὸ κόσμῳ τὸ θλίβερο ὅπως λέ-
γεται καὶ τὸ τραγοῦδι. Καὶ τὸ παιδά-
κι δὲ δοκίμασε ξανά τὴν εὐτυχία
αὐτὴ, νὰ μπορέσῃ, δηλ. νὰ δώσῃ
ἄλλη μιά φορὰ μιά ἀνθοδέσμη στὸ
μπαμπά τὴ μέρα τῆς γιορτῆς του.
Δὲν πέρασαν οὐτὰ 3 μῆνες καὶ ὁ
μπαμπᾶς μιά μέρα κρύο καὶ παγω-
μένος μὲ τὰ ματιά κλειστὰ γιὰ
πάντα εἶχε σκαπαντεῖ ἀπὸ μπουκέ-
τα μὲ ἀνθὴ ὄχι ὅμως καμωμένα
ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἀδέξια χεράκια
τοῦ μικροῦ παιδιοῦ του, γιατί τὸ
παιδάκι ἔλειπε

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, ὅλα
τάβρε ἀλλαγμένα, στὴ θέσιν τῆς
χαρούμενης καὶ γελαστῆς μητεροῦ
λας, ἦρε μιά μαμαχλωμή, ντυμέ-
νη τὰ μαύρα καὶ ποῦ ὅταν τὴ ρώ-
τησε γιὰ τὸ μπαμπά τοῦ εἶπε πὺς
ὁ μπαμπᾶς εἶχε φύγει σὲ ταξίδι.
Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ τὸ
παιδάκι ὅλο περίμενε πὺς θαρξέ-
ταν ὁ μπαμπᾶς καὶ κάθε χρόνο τὴ
μέρα τῆς γιορτῆς ἐτοίμαζε ἕνα ὠ-
ραῖο μπουκέτο ἀπὸ ἀγιοδημητριά-
τικα καὶ περίμενε τὸ μπαμπά γιὰ
νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃ ἀνκαινήτῃ μέ-
ρα μ' αὐτὰ μαρινότανε πάνω στὸ
τραπέζι, περιμένοντας, γιατί ὁ
μπαμπᾶς δὲν ἔρχετο. Καὶ μόνο
ὕστερα ὅμα μεγάλωσε κατάλαβε
πὺς ὁ μπαμπᾶς εἶχε φύγει γιὰ
πάντα καὶ ποτὲ δὲ θαρξάτανε πρὸς
σ' αὐτὴ ἀλλὰ αὐτὴ κάποτε θὰ πῇ-
γαίνε νὰ τὸν ὀρῇ ἐκεῖ ὅπου ὅλοι
θὰ συναντηθοῦμε. [Καὶ ἀπὸ τότε ἄρ-
χιζε νὰ πηγαίνει τὰ χρυσάνθεμα
τοῦ Ἀγίου Δημητρίου στὸ τάφο
τοῦ μπαμπᾶ καὶ δὲν τ' ἄρνευε νὰ
μαρμαίνονται περιμένοντας τὸν πάνω
στὸ τραπέζι. Ὅμως καὶ αὐτὴ τὴν
εὐτυχία ἔχασε σὲ λίγο, γιατί ἐρυ-
γαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τώρα
μόνη της παρηγοριά εἶναι νὰ πη-
γαίνει νὰ μαζεύῃ μερικὰ ἀγιοδημη-
τριάτικα κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα
καὶ τὰ ποτίζει μὲ τὰ δάκρυά της . . .
Ναὶ γιατί τώρα δὲν ἔχω μπαμπά,
γιατὶ δὲν μπορῶ ὅπως καὶ ἡ ἄλλος
μου φίλες νὰ προσφέρω μιά ἀνθοδέ-
σμη τοῦ Ἀγίου Δημητρίου στὸ
μπαμπά μου, γιατί οὐτε γιὰ τὸ τά-
φο του δὲ μπορῶ νὰ μαζέψω με-
ρικὰ ἀγιοδημητριάτικα ὅπως ἐκεῖνη
τὴν εὐτυχισμένη μέρα

Ἀρριέττα Δ. Συγεμαλᾶ
Τάξις Ε'. Γ. Θ. Χ.

Τυπογραφικὰ Κατα-
στήματα Κανάκη
Φραγκιαδάκη.

ΠΑΡΑΔΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

«Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε,
τοῦτο δ' ἐσθ' ὅτι ἀνους γέν' ἔρ-
χῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλῃ».
Τελειώνει ὁ διάλογος τῶν δύο
ἀδελφῶν μὲ αὐτὰς τὰς ὀλίγας
λέξεις τὰς ὁποίας ἀκούουεν ἀπὸ
τὸ στόμα τῆς Ἰσμήνης. Καὶ
ποῖον ἄλλο τέλος ἡδύνατο νὰ
λάβῃ διαφόρον τοῦ παρόντος;
Ἡ Ἀντιγόνη ἐπέμενε εἰς
τὴν ἀποφίν της, εἰς τὴν πεῖ-
σμα της πείσμα δμως δικαιολο-
γημένον, προκειμένου περὶ τοιαύ-
της ἱερᾶς πράξεως. Ἡ Ἰσμήνη
λοιπὸν ὑποχωρεῖ ἐπιδοκιμάζου-
σα συγχρόνως τὸ σχέδιον τῆς
ἀδελφῆς της, καὶ εὐτὼ ἀποχω-
ρίζονται.

Ἐπ' ὀλίγα λεπτά ἡ σκηνὴ
παραμένει κενή. Ἄλλ' ἰδοὺ, ἀ-
πὸ τὴν μιαν τῶν παρόδων ἀνα-
φαίνεται ἡ μορφή ενός σεβασμῆ
ου γέροντος. Ποῖος νὰ εἴσαι;
Ἰδοὺ δμως καὶ δεύτερος καὶ
τρίτος. Μετ' ὀλίγον δὲ
μια δεκαπεντάς τοιοῦτων σεβα-
σμίων γερόντων μὲ μακράς καὶ
καταλεύκουσ γενειάδας, μὲ λαμ-
πράς καὶ ἐπιδολητικὰς ἀμφιέσεις
παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς.
Εἰς τὰ πρόσωπα ὧν αὐτῶν
τῶν σεβαστῶν προκρίτων τῆς
ἐπταπόλου πόλεως, τῶν Θηβῶν,
διακρίνει τις ζωγραφισμένην τὴν
χαρὰν καὶ τὴν ἐκφράσιν τῆς
γαληνίας συνειδήσεως, ἥτις
ἐκδηλοῦται μὲ ἕνα πολὺ λεπτὸ
χαμόγελο. Τὰ χεῖλη των ἀρχί-
ζουν νὰ κινεῖνται καὶ ἐντὸς
ὀλίγου ἀκούει τις ἀπὸ τὰ στό-
ματα ὧν, νὰ ἐξέρχεται μια
ὠραιότητης προσφώνησις, ἀπευθυ-
νομένη πρὸς ἕνα τινα ἀνατεί-
λαντα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν ὀρι-
ζοντα τῆς πόλεως των.

Ἀλλὰ ποῖος ἄραγε εἶναι ὁ
ἥλιος αὐτός καὶ ἀξίζει πράγμα-
τι τὴν τόσον πομπώδη προσφώ-
νησιν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἀπευθύ-
νουν οἱ γέροντες αὐτοί. Πὺς
δὲν τὴν ἀξίζει!

Εἶναι ὁ ἥλιος ἐκεῖνος τοῦ δ'
ποῖου αἱ πολῦτοιμοὶ ἀκτίνες θερ-
μαίνουν καὶ ζωογονοῦν καὶ φω-
τίζουν τὰς ὑπὸ τῆς παγερᾶς
καὶ μαύρης δουλείας πλῆκωμέ-
νας καὶ καταστραμμένας χώ-
ρας, καὶ τὰ εἰς αὐτὰς εὐρισκό-
μενα δυστυχῆ ὄντα, καθὼς αἱ
εὐεργετικαὶ ἀκτίνες τοῦ πραγ-
ματικοῦ ἡλίου ἀναζωογονοῦν κα-
τὰ τὸ θέρος, καὶ θερμαίνουν τὴν
παγωμένην καὶ ναρκωμένην ὑ-
πὸ τοῦ φύχους τοῦ χειμῶνος,
φύσιν. Εἶναι ἡ Ἐλευθερία!

Εἶναι ὁ λευκοενδεδυμένος ἐ-
κείνος ἄγγελος, ὅστις λαμβάνων
ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν λευ-
κοχρύσων πτερόγων του ἕνα ἕ-

θνος, μίαν χιέραν αποδιώκει απ' αὐτῆς τὸν μαυρὸν καὶ ἀπαίσιον δαίμονα τῆς δουλείας. Εἶναι ἡ ώραία ἐκείνη παρθένος μετὴν γαλανόλευκον ἐσθῆτα, ἥτις ἀοράτως παροτρύνει τοὺς ἀνδρας ἐν τῇ μάχῃ, ὥστε νὰ λέγουν: «ἢ θὰ ζήσωμεν μάλις τῆς ἢ ἄλλως προτιμοῦμεν τὸν θάνατον». Καὶ τῶρα σά; ἐρωτῶ; ἀξίζει ἢ δὲν ἀξίζει τὴν προφώνησιν ἢ πολυτιμῆτος αὐτῇ θεά; Ἡ ἀπάντησις σας εἶναι εὐκολονόητος.

Ἄλ' ἴσως με ἐρωτήσετε: «ὐπὸ τίνων τὴν σκληρὰν δουλείαν εὐρίσκοντο αἱ θῆβαι, ὥστε νὰ ὑποδύωνται τὴν λευθερίαν με τόσας ἐκδηλώσεις χαρᾶς;» Ναι, δὲν διετελοῦν ὑπὸ δουλείαν, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνη καὶ τοῦτο. Ἐμάχοντο ὅμως μάχην σφοδρὰν ἐναντίον τῶν γενναίων καὶ ἀπειραρτίμων Ἀργείων, τοὺς ὁποίους ὠδήγησε κατὰ τῆς πατρίδος αὐτῶς οὗτος ὁ αὐτάδελφος τοῦ βασιλέως τῶν, ὁ Πολυνείκης, διὰ νὰ λάβῃ οὐ τὸν δίκαιον τὸν ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν θρόνον, ὅστις δὲν τοῦ παρεχωρεῖτο ἄλλως ὑπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ἑτεοκλέους.

Ἐπτά δολόκληροι στρατιᾶι ὑπὸ ἐπὶ στρατηγού: ἤλθον κατὰ τῶν θηβῶν, ὡς νὰ ἦσαν ἐκ τῆς μετρημένοι διὰ τὰς ἐπὶ πόλιν τῆς. Φυσικὸν ἦτο νὰ ἀντιτάξῃ καὶ ἡ πόλις ἄλλους τόσους. Φαντασθῆτε λοιπὸν ὅποια πεισματώδης καὶ κρατερὰ μάχῃ ἐξεργάσθη διὰ τοὺς δυστυχεῖς θηβαίους!

Ἄλλ' ὅχι αὐτοὶ δὲν ὑπῆρξαν διόλου δυστυχεῖς. Ἀπεναντίως μάλιστα εὐτυχεῖς, καθὼς μᾶς λέγουν οἱ σεβάσμοι πρόκριτοι, ἀναβλέποντες πρὸς τὸν οὐρανὸν κάποιαν ἐκφρασιν σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως συγχρόνως, διότι ὁ Ζεὺς ἦτο μετ' αὐτῶν. Καὶ ἀπόδειξις ἐστὶ ὁ τολμηρότερος τῶν Ἀργείων στρατηγῶν Καπανεὺς ἐπιχειρήσας νὰ ἀνέλθῃ τὰ τεῖχη. Ἰναρίψῃ ἱπὸρ εἰς τὴν πόλιν κατεκερυνώθη ὑπ' αὐτοῦ. Τοῦτο ὑπῆρξεν καίριον κτύπημα δι' αὐτοὺς καὶ ἐλέποντες τὴν ὑπεροχὴν μᾶς λέγουν οἱ γέροντες, καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν, ἐτραπήσαν εἰς ἐπικουρίαν φυγὴν ἐγκαταλείψαντες καὶ αὐτὰς τὰς πανοπλίαις τῶν, τὰς ὁποίας προσεφέραμεν ἡμεῖς εἰς τὸν Δία ὡς δῶρον διὰ τὴν νίκην τῆς ὁποίας μᾶς ἤθισσε. Ζημία ὀλική, ζημία ἡθική, διότι ἐφυγον ἡττημένοι καὶ κατησχυμένοι. Ἰδοὺ ἡ δυστυχία. Οἱ θῆβαί τοις διατὶ νὰ εἶναι δυστυχεῖς; Ἡ μόνη σημαντικώτερα λύπη τῶν εἶναι ἴσως ὁ θάνατος τῶν δύο βασιλοπαίδων κατὰ τὴν μονομαχίαν τῶν. Ἀλλὰ ποία ἢ σιμυσία τοῦ; Ἡ λύπη αὐτῇ εἶναι μηδαμινὴ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν χαρὰν, τὴν ὅποιαν αἰσθάνονται διὰ τὴν νίκην τῶν, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν. Οὐδὲν ἀγα-

θὸν, ἔστω καὶ ὀλικόν, δύναται νὰ κερδίῃ τις ἄνευ κόπων καὶ θυσιῶν, ἢ ἐνδὲς οἰουδῆποτε ἀνταλλάγματος. Πόσο μᾶλλον λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν. Πῶς ἦτο δυνατόν ἄνευ τῆς μικρᾶς αὐτῆς θυσίας νὰ αἰσθανθοῦν οἱ θῆβαί τὰς ζωογόνους ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τοῦτου, τοῦ ὁποίου οὔτε μίαν ἐκ τῶν ἀπείρων ἀκτίνων δὲν ἐπαρκεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ, ἢ μελανὴ κηλὶς τῆς λύπης τῶν διὰ τὴν θυσίαν ταύτην; Δικαίως λοιπὸν θεωροῦν τὴν τῶν ἐαυτοῦ τῶν ὡς τρισευδαίμονας, καὶ βλέπομεν τοὺς τόσον γέροντας προκρίτους νὰ ὀνειρεύονται καὶ νὰ σχεδιάζουσιν ἀγρυπνίας καὶ χοροὺς πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, εἴτι νὸς τοὺς ἔσωσαν.

Ἄλλ' ἰδοὺ μία μορφή προβάλλειν ἀπὸ τὴν μέσην, τὴν βασιλικὴν θύραν, καὶ μετ' ὀλίγον παρυσιάζεται ὁ βασιλεὺς μετ' ἑλπὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ. Ἄλλὰ ποῖος βασιλεὺς δὲν ἐφρονεῖ θῆ δ' Ἑτεοκλῆς; Ναι ἐφρονεῖ ἄλλ' ἀμέσως ἀνηγορεύθῃ βασιλεὺς ὁ θεῖος γοῦ Κρέων ὅστις τὴν ἐρχεται νὰ ἐπιλήσῃ πρὸς τοὺς προκρίτους. Περὶ τίνος ἀράγας; Ὅσον ὅμως σπουδαῖον καὶ ἂν εἶναι τοῦτο, θὰ προτιμοῦσαν ἀναμφισβήτως οἱ γέροντες μᾶς νὰ δοξολογήσουν, ὅπως εἶχον σχεδιάσει, τὴν πολυτιμωτέον θῆαν τὴν παρὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν βασιλέα, περ' ὅλον τὸ σῆμα τοῦ δεικνύοντος πρὸς αὐτὸν. Καὶ δικαίως διότι αὐτῇ τοὺς ἔδωκε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Ἑβθλ. I. Πάπυρος ὁλοῦ
Τελειόφοιτος ΓΘΧ.

ΜΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Μία ώραία πρωία ξεκίνησα ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὴν κανονικὴ ὥρα διὰ τὸ σχολεῖο. Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ κανένα συννεφάκι δὲ φαινόταν στὸν οὐρανόν. Σὰν ἔφτασα στὸ σχολεῖο, δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ σήμανε ὁ κῶδων, καὶ ὅλος εἰσῆλθαμε στὴν τάξιν μας. Ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἀρχίσωμε μὰ μαθήματα μας, ὅταν ἡ σεβαστὴ μας καθηγήτρια μᾶς ἀνῆγγειλε τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν, ὅτι θὰ πηγαίναμε ἐκδρομὴ. Ἡ χαρὰ μας δὲ περιγράφεται.

Ἀφίσαμε τὰ βιβλία μας καὶ σὲ 1' δευτερόλεπτο εἴμεθα ὅλος ἔξω. Ἀμέσως τακτοποιηθήκαμε καὶ μετὰ μεγάλην χαρὰν ξεκινήσαμε. Τὶ χαρὰ θεοῦ ποῦ ἦταν αὐτὸς ὁ πρωϊνὸς περίπατος! Προχωροῦσαμε ὁλοένα, καὶ σὲ λίγο ἀφίσαμε τὴν πόλιν καὶ πήραμε τὸ δρόμο τῆς Χαλπέας.

Κάπου, κάπου κανένα πουλάκι ξαφνιασμένο ἀπὸ τὴν παρουσίαν μας τρύπωνε στὰ πόδια ψηλά δένδρα φοβισμένο.

Σὲ ὅλων τὰ πρόσωπα ἦταν ξεχωρισμένη ἡ χαρὰ καὶ οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου χάδευναν ἀπαλά-

τάλα τὰ πρόσωπα μας. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπλωνόταν χωρὰ φια καλλιεργημένα καὶ ἀπέραντοι ἐλαιῶνες καὶ πρὸ πέρα λιβάδια καταπράσινα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο φθάσαμε στὸν ἁγίον Μαθιταῖο καὶ διαλυθήκαμε, καὶ τότε πρὸς ἐξετάσαμε τὸ καθεστὶ ποῦ βρισκόταν γύρω μας μετὰ μεγάλην προσοχὴν κάναμε σὰ μικρὰ παιδιὰ ποῦ εὐρίσκουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὕστερα ὅπῃ ἔνα μεγάλο περιουσιῶν Χορεύσαμε πηδούσαμε καὶ τραγουδοῦσαμε, καὶ τὸ στήθος μας φούσκωνε γιὰ νὰ χορηγῇ τὸν μυρωμένο ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Τὰ φύλλα γύρω μας θροοῦσαν ἀλλὰ τόσο ἀπλά τὸ νόμιζε κανεὶς πῶς τῶκαναν γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀνησυχοῦν. Ἡ φύσις γύρω μας ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ τὰς φωνὰς μας. Ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη αὐτῇ δημοφιλίᾳ δὲν καταλάβαμε πόσο γρήγορα περνοῦσαν οἱ ὥρες.

Ὅταν πρὸς ἐκκουρασθήκαμε ἡ σεβαστὴ μας καθηγήτρια μᾶς μαθήσει καὶ μᾶς εἶπε νὰ τραγουδήσωμε. Ἀποῦ τραγουδήσαμε διάφορα ὠραία ποιήματα καὶ μαζεύσαμε λογίων λογίων ἀνθὴ ἀκούσαμε τὸ σφύριγμα τῶν καθηγητῶν μας καὶ καταλάβαμε πῶς θὰ φεύγαμε. Ἀφίσαμε τὴν μαγευματικὴν ἐξοχὴν ὅμως μετὰ κάποια λύπη, καὶ ξεκινήσαμε γεμάτες ὄρεξη καὶ δύναμη γιὰ τὰ Χανιά, ἀναχωρονημένες ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἑβθλ. I. Πενιέρη
Τάξις Α'. Γ. Θ. Χ.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ Η ΕΞΟΧΗ

Ἡ ἐξοχὴ μού ἀρέσει πολὺ. Εἰς τὸ ἀκουσμα αὐτῆς λαμβάνω νέαν δύναμιν νέαν ζωὴν. Πόσο πολὺ μού ἀρέσει νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὴν οἰκογενεϊάν μου, πρὸ πάντων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως καὶ τοῦ θέρους. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως, διότι τότε μυρίζει σχεδὸν ὅλη ἡ φύσις ἀπὸ τὴν ἀνθίσιν τῶν δένδρων κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ θέρους διότι εὐρισκόμενος κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀποφύγει τὴν τρομερὴν ζέστην ποῦ γίνεται περὶ σότερον εὐθυμίας. Νὰ ἔχω δὲ ἐκεῖ ἕνα μικρὸ σπιτάκι μίαν καλύβην νὰ ποθῶ εἰς τὴν ὅποιαν νὰ ἔχωμε τὰ ἀναγκαῖα πράγματα. Ἀκόμη ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω περὶ τοῦ οἰκίσκου μου ἕνα κῆπο ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ καλλιεργῶ μετ' ἐπιμελείας τὰ διάφορα ἀνθὴ καὶ τὰ διάφορα λαχανικά καὶ ἄλλα. Ἀ-

κόμη μού ἀρέσει εἰς τὴν ἐξοχὴν, διότι ἀναπνέει τιςτὸν καθαρὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος συντελεῖ εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιθυμῶ δὲ ἀπ' τῶν οἰκίσκων αὐτὸν νὰ περνᾷ μικρὸν ρεῦμα ποταμοῦ τὸ ὁποῖον νὰ ποτίζῃ τὰ διάφορα ἀνθὴ, δένδρα, καὶ λαχανικά. Μού ἀρέσει νὰ παίξω βράδυ, βράδυ, στὸ στανὶ στὸν ὅμο γιὰ νὰ πάω νὰ φέρω νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμὸν γυρίζοντας δὲ νὰ κόβω διάφορα ἀνθὴ, ἢ ἂν ὑπάρχουν καρποὶ στὰ διάφορα δένδρα καὶ τραγουδώντας νὰ φθάσω στὸ μικρὸ σπιτάκι. Ἀκόμη νὰ σηκώνωμε πρωτὶ, πρωτὶ νὰ κατεβαίνω στὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ ἀναπνεύσω τὴν πρωινὴν αὔραν καὶ νὰ ἀκούσω τὸ κελαῖδημα τῶν διαφόρων πτηνῶν καὶ τὸ ὠραῖο τραγούδι τῶν χηνῶν μέσα σιτοὺς ποταμούς καὶ τὰ ρυάκια.

Ἀκόμη ὠραῖο νὰ ἀνεβῇ κανεὶς εἰς κανένα βουνό καὶ ἀπὸ καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁραία ἀπόλαυσις στὴν ἐξοχῇ.

Πηνελόπη Βώλου
Τάξις Γ' Γυμνασίον Θ. Χ.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Στὴν ὁδὸν Σούδας τὸ ἄλογο ποῦ σέρνει τὸ κάρο σταματᾷ Γερὸ τὸ ἄλογο καὶ τὰ κάρο παραφορτωμένο. Μὲ χίλιες καὶ πλέον ὀκάδες βάρος. Καὶ ὁ καροταῖρος ἀγριός. Σηκώνει τὸ καμτσίκι τοῦ καὶ χτυπᾷ δυνατὰ. Ντέεε μικρέεε! Τὸ καμμένο τὸ ἄλογο.

Τεντώνει καλὰ τὰ λεπτὰ ποδαράκια τοῦ καὶ μετὰ τὸ γερὸ τὸ στήθος τοῦ δίνει μίαν καὶ τραβᾷ ὅλο ἐκείνο τὸ βάρος. Προχωρεῖ λίγο τὰ πόδια τοῦ λιγίζουν καὶ ὁ καροταῖρος βλέπει πῶς θὰ σταθῇ καὶ σηκώνει τὸ καμτσίκι ἀνάποδα. Καὶ τώρα χτυπᾷ μετὰ τὸ ἔλλο Ντέεε μικρέεε. Καὶ τὸ ἄλογο στέκεται καὶ ὁ ἀγριὸς καροταῖρος χτυπᾷ χτυπᾷ χτυπᾷ. Σὲ καθεστὶ χτυπᾷ τὸ κακόμοιρο τὸ ἄλογο τινάζει ψηλὰ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ κλαίει τὰ λυπημένα μάτια τοῦ.

Θέλει καὶ αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ μὰ δὲν μπορεῖ. Ἐνας χωροφύλακας ἀπὸ τὸ πεζοδρομιο βλέπει αὐτὴ τὴν ἀγριότητα. Προχωρεῖ πρὸς τὸν καροταῖρα καὶ μετὰ μίαν βέργαν χενδρὴ ποῦ βαστάει στὸ χέρι τοῦ τοῦ

Πείρα προερχο-
μένη από δυστυ-
χίαν, είνε ή μόνη
έκπαιδευτική

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ο έναρετώτερος
άνθρωπος είνε τόν
κόσμον είναι έ-
κείνος, ό όποιος
ζητεί να μή φαί-
νεται τοιοϋτος

χτυπάει ελαφρά στόν ώμο λέ-
γοντας. Βολεύ δέν ντρέπεσαι;
Έτσι δέρονουν τά ζώα. Φταίω
ένώ τώρα να σε πάω μέσα;
Πήγαινε απ' έδω και άλλη φο-
ρά να φέρεσαι ποιά μαλακός
εις τό κακόμοιρο αυτό ζώο
πού τόσο σε εφραγεί! . . .
Σωζόγκα Παπαγιαννάκη
Τέξις Γ' Γ. Θ. Χ.

ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΓΗΝ

Ήταν ένα πρωί τοϋ χειμώνα.
Ο ούρανός ήταν συννεφιασμέ-
νος, ό άέρας φυσούσε δυνατά, τό
κρύο ήτανε τσουκτερό και κάπου-
κάπου έπεσαν λίγες σταγόνες νε-
ρού και έγώ ζεκινούσα για τό
σχολείο.

Όσο απομακρυνόμουνα από τό
σπίτι μας τόσο περισσότερο ό και-
ρος γινότανε άγριος.

Η βροχή δυναμώνε ό βορικός
φυσούσε μανιασμένος και σκορπούσε
στην επιράνεια της γής δυνατό
κρύο.

Εκρύωνα φοβερά, τά χέρια μου
είχαν παγώσει και ή μόνη μου
σκέψις ήταν τό πως θα φθάσω στο
σχολείο μου, για να ζεσταθώ μέσα
στην τάξιν μας και να προφυλαχθώ
από την βροχήν κάτω από την στέ-
γην της.

Όταν όμως έλανα αυτές τις
σκέψεις έπεραύσα από ένα δρα-
μακό, και βλέπω ένα χαλα-
σμένο σπιτάκι μέ την στέγην ριγ-
μένη μέσα σαν να κατοικούσαν.

Ξαφνικά χίλιες δυό σκέψεις πέ-
ρασαν από τόν νοϋ μου για την
δυστυχισμένη αυτή οικογένεια και
προχώρησα προς τό σχολείο μου
πολύ λυπημένη.

Συμμερίζομυγα και εγώ την λύ-
πην και την καταστροφήν αυτής
της οικογενείας.

Αφού έφτασα στο σχολείο μας
άνυπομονούσα πότε θα έρθη ή
ώρα να σχολάσωμε και να πάω
πάλι εις τό ίδιο μέρος να δω τί
πάγινεν ή οικογένεια αυτή μέσα
στό χαλασμένο σπιτάκι. Πήγα και
τί να δω! Έβω από αυτό την μη-
τέρα και τά δυό παιδιά της. Το
ένα μόλις 3 έτών τό δε άλλο 6
έτών, ήταν αδύνατα, χλωμά, κου-
ρελιασμένα τά ρούχα τους και ή
μητέρα τους και αυτή χλωμή, ά
δυνατή, και πολύ λυπημένη για
τό δυστύχημα τους αυτό.

Η βροχή εξακολούθησε και τό
μικρότερο παιδάκι έσπρνε την μη-
τέρα του από τό χέρι λέγοντάς της,
«έλα να μπούμε μέσα να μήν βρι-
χώμεθα» ένώ τό σπíti τους, δέν

Μιά έκδρομή εις τή βάθη του μικροσκο- πικού κόσμου

— Σήμερα, μας λέγει ό καθη-
γητής των φυσικών, θα κά-
μωμε μια μακρινή έκδρομή
πού θα διαρκέση πολλές μέρες
να δούμε κι άλλους κόσμους
άγνωστους.

— Τι ώραία πού θα περάσωμε
σ' αυτή την έκδρομή! Θάναί ή
μόνη έκδρομή πού . . . » Αλ-
λά αϊ σκέψεις μας διακοπτον-
ται. Ο καθηγητής εξακολουθεί.

— . . . Καί θα συναντή-
σωμε κόσμους άγνωστους πού
κατοικούνται από άπειρους μι-
κροσκοπικούς οργανισμούς.

— Τι παράξενη πού θάναί αυ-
τή ή έκδρομή . . . » σκεπτό-
μεθα.

— . . . Θα εξετάσωμε μια
κατηγορία μικροσκοπικών ζώων
τά όποια όμως εζίζει τόν κόπον
να εξεταστούν διότι θα δητε άμα
προχωρήσωμε, τά μικροσκοπικά
έκείνα ζωώφια πόσην σπουδαίαν
έπίδρασιν έχουν εις την ζωήν
μας. Με λίγα λόγια θα εισέλ-
θωμε εις τόμέρος της φυσικής, τό
όποιον εξετάζει, ζώα αποτελού-
μενα από ένα μονάχα κύτταρον.

— Άχα . . . κρίμα στη χαρά
μας! δηλ. . . » σκεπτόμεθα με
άπελπισίαν.

Ο καθηγητής εξήκολούθησε.
Μέρες πολλές πραγματικώς
ετυραννηθήκαμεν για να εξετάσω-
μεν και να γνωρίσωμε τ' ζώα
αυτά.

Μονοκύτταροι οργανισμοί. Τι
θα πη μονοκύτταροι οργανισμοί.
Ζώα τά όποια αποτελούνται εξ
ένός και μόνον κυττάρου. Οι
οργανισμοί λοιπόν αυτών, τών οποί-
ων ό πολλαπλασιασμός είναι κα-
ταπληκτικός είναι ένδιακριτοι
μόνον διά τοϋ μικροσκοπίου έν-
τούτοις όμως ή επίδρασις τοϋ
μικροσκοπικού αυτού κόσμου επί

είχε στέγη. Φαίνεται πως δέν είχε
νοιώσαι ακόμη την συμφορά! Ο
κακόμοιρο μικρό και να μπορούσα
να σε βοηθούσα . . .

Μαρίνα Μιχαλά
Τέξις Α'.

τοϋ ανθρώπου του οργανισμού είναι
ναι φοβερά.

Οι ό άρροι αυτοί μικροοργα-
νισμοί εισέρχονται πολλάκις
στόν οργανισμό μας. Από την
στιγμήν εκείνην, αρχίζει ένας
φοβερός πόλεμος, από τόν ό
ποιον κρίνεται ή τύχη μας. Αν ό
οργανισμός μας εξέλθη νικητής
από αυτόν, είμεθα τυχεροί
έν δημοί, όχι, ά: περιμένωμεν
παράλυσιν και καταστροφήν.

Εάν είναι άληθές, ότι την χώ-
ρα μας καταπολεμούν δεινώς, οι
έλωδες πυρετοί;

Ποιος σά: παρακαλώ προζε-
ναι την ασθένειαν ταύτην; Όχι
βέβαια τίποτε άλλο από τούς
τούς άρρνεϊς μικροοργα-
νισμούς αυτούς.

Τό μικρόβι: ν εκείνο πού προ-
καλεί τόν έλωδη πυρετόν όνο-
μάζεται πλασμοδίο: του Caveran

Τούτο εισέρχεται εις τή έ-
ρυθρά αίμοσφαίρα τοϋ ανθρώ-
που, πολλαπλασιάζεται με κα-
ταπληκτικήν ταχύτητα και ανα-
λύει την αίμογλοβίνη και έτσι
παράλυσιν αϊ δυνάμεις μας, λαμ-
νόμεν ωχράν όψιν και ό οργανι-
σμός μας εξασθενεί τόσο πολύ
πού είναι δύσκολον πλέον να
καταπολεμήσῃ τόν άόρατον έ-
χθρόν του.

Εις τό αίμα επίσης τοϋ ανθρώ-
που παρασιτεί τό λεγόμενον τρυ-
πανόσωμα τόν όποιον προκαλεί
την νόσον λήθαργος. Ακόμη ή
άμοιβάς ή δυσεντερική, ή όποία
παρασιτεί εις τόν πεπτικόν
σωλήνα τοϋ ανθρώπου και προ-
καλεί την δυσεντερίαν. Καί τό-
σα άλλα μικρόβια τά όποια
προκαλέσῃ λίαν επικινδύνους ά-
σθενείας. Γι' αυτό και ώρίσθη
και ιδιαίτερος κλάδος της έπι-
στήμης, όστις εξετάζει τούς μι-
κροσκοπικούς και άόρατους
έχθρους μας, οι όποιοι άν και
μικροσκοπικοί, έχουν τό θάρρος
και την δύναμιν όχι μόνον να
πολεμούν, αλλά και να καταβά-
λουν τόν οργανισμό μας: άνε-
πανόρθωτα.

Εγώ φρονώ ότι δέν έπρεπε
να δημιουργηθούσιν τοιαύτα δύ-
να.

Τι λέτε σεις;

Κατένζ Χατζιδάκη
Τέξις Γ' Γ. Θ.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΤΗ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η μουσική είναι ή πιο αυ-
θόρμητη ψυχική έκδήλωση
τοϋ ανθρώπου. Σείσταινόμε: τοϋ
πόνου και της χαράς μας τό
τραγουδί άνεβαίνει στα χείλη
μας, σαν μοιρολόϊ ή σαν ύμνος
Γι, σ' αυτό δέν είναι καθόλου βε-
βαιωμένο ποιά απ' τά δυό πρω-
τοφάνηκε στο κόσμο ό λόγος ή
τό τραγουδί.

Τό μικρό παιδί, πριν μάθῃ
ν' άσθρόνη λόγια, θγάνει, ά
ναηθρες φωνές: για να δείξῃ
μ' αυτές τή λύπη, τή χαρά και
τόν ένθουσιασμό του. Κι' άλ-
ληπαόδειξη αυτης της αλήθειας,
είναι πόσο σίς άπλές και πρωτό-
γονες κοινωνίες στα χωριά πού
δέν τάφτασε ακόμη ό πο-
λιτισμός και ή μόρφωση, γενί-
ται φυσικά κι' αυθόρμητα τό
τραγουδί σά μαντινάδες στη
Κρήτη σά κλέφτικα τραγουδία
στη Ρούμελη και σά μοιρολόϊ
στη Μάνη.

Από τή στιγμή πού θα γεν-
νηθῇ ό άνθρωπος ως τέστιμη
πού θα πεθάνῃ στη μουσική
καταφεύγει για κάθε του έκδή-
λωση κι' αυτή περισσότερο
από κάθε άλλο χρηση-
μασῇ στο ν' άποδότη τα
διάφορα συναισθήματά του
όπως τή λύπη με τό μοιρολόϊ
τή χαρά με τόν ύμνο τόν έν-
θουσιασμό με τό έμβατήριον
κλπ. Η μουσική είναι ή τέ-
χνη πού την αισθάνεται κάθε
άνθρωπος. Δέν υπάρχει κα-
νείς πού να μήν έννοιωσε να
κτυπά ή καρδιά του στο άκου-
σμα μιας μελωδικής γραμμής
Γιατί μια από τίς σημαντικώ-
ρες δυνάμεις της Μουσικής είναι
τό ότι μπορεί να έπιρράσῃ
τόν άνθρωπο χωρίς να περάσῃ
από τό πνεύμα του. Τόν έπιρρά-
ζει διά τοϋ νευρικού συστή-
ματος απ' ευθείας. Δέν άπαι-
τεί ούτε σύλληψι ούτε ιδεαδιά
να γίνῃ νοητή, άφοϋ και ό πρῶ-
τος τυχών την αισθάνεται χω-
ρίς να τή νοιώθῃ. Ένώ αυτός
δέν συμβαίνει και για τίς άλλες
καλές τέχνες. Η ποίηση ή ζω-
γραφική και ή γλυπτική άπευ-
θύνονται πρώτα στο πνεύμα
και ύστερα στη ψυχή. Ένώ ή

καὶ ἐπαγγέλματα, ἰδοὺ αὐτὴ καὶ προσκοπῖνα.

Ἐνεδύθη τὴν προσήκουσαν στολὴν, ὡπλίσθη μὲ τὸ κατάλληλο κοντάρι, καὶ εἶνε ἐτοιμὴ καὶ προθυμὴ, νὰ παραστῇ στὰς δημοσίας τελετάς, καὶ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν τόλμην της.

Σαράντα περίπου νέες, γεμάτες ζωὴ καὶ νεανικὸ σφρόγος, ντυμένες τὴν Χακὴν στολὴν τους, συνεσκήθησαν τροχάδην, εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐπὶ δύο ζυγῶν, καὶ ἔδωσαν τὸν νενομισμένον ὄρκον, μὲ τὴν τόλμην καὶ ἐπιβállει ἢ βεβαιότητος τοῦ δυνατοῦ τῆς τηρήσεώς του.

ὑπεσχέθησαν, νὰ ἐκτελοῦν παντοῦ καὶ πάντοτε, τὸ καθήκον των πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν θρησκείαν, νὰ βοηθοῦν πάντα ἔχοντα ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς των καὶ νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς νόμους. Εἶνε Ἑλληνίδες, ἔχουν, ἐπομένως μέσα των ριζωμένη τὴν ἀγάπην πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὠραῖον, πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, σὰν γνήσιες Ἑλληνοποθλές. Ὑπόσχονται ἀνδρείως, ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ σεβαστοῦν καὶ νὰ τηρήσουν τὸν ὄρκον των πάσῃ θυσίᾳ.

Ἀσφαλῶς τὸ πρῶτον γυναικεῖον προσκοπικὸν Ἑλληνικὸν σωματεῖον. θ' αὐξηθῇ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν των μελῶν, τὰ ὁποῖα θὰ φροντίσουν νὰ ἐργασθοῦν μὲ ἐνθέρμον ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπὸ τοῦ σωματεῖου των σκοποῦ. Καθ' ἃ δὲ κατὰ τὴν σχετικὴν τελετὴν ἐλέγχθησαν, σκοπὸς του εἶνε, νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀλληλεγγύην καὶ ἀλληλοβοήθειαν, τὴν ἐργατικότητα καὶ νοικοκυρῶσύνην, τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν.

Παντοῦ εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη τῆς Εὐρώπης, εἶνε διαδεδομένος ὁ γυναικεῖος προσκοπισμός, ἡ δὲ Ἑλλάς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑστερῇ.

Ὑπ' αὐτὸν ζῶσα ἡ Ἑλληνίς, θὰ μάθῃ ν' ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, νὰ βοηθῇ τοὺς ἀπόκληρους τῆς τύχης καὶ τοὺς ναυαγούς τῆς ζωῆς, νὰ περιποιητῇ τοὺς τραυματίας, καὶ θὰ σκληραγωγηθῇ συγχρόνως. Διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλλ. γυναικεῖου προσκοπικοῦ σώματος, ἡ Ἑλλάς ἀποκτᾷ ἓνα σωματεῖον, τὸ ὁποῖον, μᾶς ὑπόσχεται ὡφέλεια σημαντικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ἀς μνησθῶν λοιπὸν τίς Ἀθηναῖες καὶ ἄλλες Ἑλληνίδες, ἀφοῦ τόσα καλὰ θὰ πορισθοῦν ἐκ τοῦ προσκοπισμοῦ. Ἰδιαιτέρως οἱ Κρη

τικοποθλές, καὶ μάλιστα οἱ Χανιώτισσες ποὺ ἀπο διετίας συνέπτυξαν] στὸ πρακτικὸν Λύκειον παρόμοιον σῶμα, ὡς ἀνταίνουν τὰς προσπάθειάς των, διὰ νὰ ἀποτινάξουν τὰ συνήθη προσκόμματα διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ἐκ τοῦ προσκοπισμοῦ κάτι θετικώτερον.

Ζ. Σπερελάκη
τελειόφοιτος Γ.Θ.Χ.

Κοινοτικά

ΑΙ ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Ἐνα ζήτημα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπασχολῇ τὰς μαθητικὰς τάξεις εἶναι ἡ κοινότης ἥτις σκοπεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἐκ μὲν τῶν ἀρρένων χρηστοὺς καὶ ἐντίμους πολίτας, ἐκ δὲ τῶν θηλέων μητέρας, ἀνταξίας τοῦ μεγάλου προσορισμοῦ των, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ καλυτέρα αὖριον τῆς ἀνθρωπότητος ὁπῶς πολὺ ὀρθῶς ὁ Μ. Ναπολέον λέγει «δότε μου καλὰς μητέρας, νὰ παρουσιάσω καλοὺς ἀνδρας».

Ἡ κοινότης δὲ καὶ μόνον αὕτη εἶναι ἐκείνη ἥτις κανονικῶς ἐργαζομένη ἐπιτυγχάνει ταῦτα καὶ ἐξαγγίζει τὴν ψυχὴν τοῦ μαθητοῦ σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προκειμένου κινδύνου τῆς ὑστεροβουλίας καὶ φθονεροῦτος προάγουσα εἰς αὐτὸν τὰ εὐγενῆ καὶ λεπτὰ, ἐκείνα αἱ σθήματα τῆς ἀλληλεγγύης τὸν σεβασμὸν τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν καὶ τόσα ἄλλα καλὰ ἅτινα συντελοῦν εἰς τὴν πρόοδον τὸσον τοῦ ἀτόμου ὅσον καὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκληροῦ.

Ἀφοῦ λοιπὸν, ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι καὶ συνάδελφοι, τόσα καλὰ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦτο στρέψατε μετὰ ἐνδιαφέροντος τὸ βλέμμα ἐντείνετε ὀλίγον τὰς προσπάθειάς σας, ἵνα κατορθώσωμεν νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τόσον ἠθικὰς ἀρχὰς ἐνέχει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δις τὰ ἔξω Π. Α.
Βαμβουνάκης

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου

Κυριακὴ 7 Ἰουλίου

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα πῆγαμε στὸν Μπόλκερ. Ἐπαιξε ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς καὶ ἦταν μαζεμένοι πολὺς κόσμος.

Ἄλλοι καθόταν στὰ τραπέζια, καὶ ἄλλοι κάνανε περίπατο στὸ δρόμο χωρισμένοι σὲ παρέες. Τὰ γέλια ἀντιχοῦσαν ἀπὸ παντοῦ καὶ ἀναμνυόταν μὲ

τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» τὸ «Ριγολέτο» ἢ τὰ ἄλλα κομμάτια ποὺ ἔπαιζε ἡ μουσικὴ. Ἐκεῖ ἔγινε καὶ παρέλασις τουαλετῶν καὶ ἀτόμων συγχρόνως. Κυρίες στολισμένες, κύριοι σοβαροὶ, δεσποινίδες χαριτωμένες καὶ φλύαρες νεαροὶ τεντωμένοι καὶ προσέχοντες τὰ γυαλισμένα παπούτσι, καὶ παιδιὰ ποὺ γελοῦσαν καὶ ἔτρεμαν δεξιά καὶ ἀφιστερὰ.

Ποικιλία λοιπὸν θεάματος καὶ ποικιλία σκηνῶν καὶ προσώπων. Γέλασα μὲ τὴ καρδιά μου χοροπήδησα καὶ τραγούδησα λιγάκι ἀκούοντας τὴ μουσικὴ ἀντάλλαξα χαιρετισμούς καὶ μειδιήματα, ἀνάνευσα δροσερὸ ἀεράκι παραπατώντας στὸ δρόμο τῆς Χαλέπας ἔκκαμα ἀρκετὰ σκέψεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου θεάματος. Μὲ δύο λόγια εὐχαριστήθηκα πολὺ.

Παρασκευὴ 15 Ἰουλίου

Σήμερα στὰ μπάνια περάσαμε πολὺ ὥρα. Βγήκαμε στὸ πέλαγος καὶ προχωρήσαμε ἀρκετὰ ἔξω. Τὴ πλατεῖα καὶ τὴ μεγάλη ποὺ εἶναι ἡ θάλασσα. Μὰ καὶ πόσο ὑποὺλη καὶ ὑποκρίτρια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύτταξα κάτω στὸ βυθὸ καὶ ζαλίστηκα. Βάθος πολὺ καὶ κάτω ἓνας σωρὸς φύκια καὶ μαδρες τρύπες γεμάτες ζωῆς καὶ ψάρια. Μὰ ἔνα πάλι κύτταξα πάνω γαλήνεψο καὶ ξεκουράστηκα τὸ βλέμμα μου, τὸν ἀπέραντο φωτεινὸ γαλάζιο κάμπο ποὺ ἀπλωνόταν μὲ περιστῇ νωχέλεια καὶ ποὺ μὲ λίκνιζε γλυκὰ—γλυκὰ....

Στὸ γυρισμὸ συνηγήσαμε μιὰ δάρκα, κρεμαστήκαμε ὅλες στὸ σκοινὶ καὶ ἔτσι μᾶς τράβηξε ξεκούραστες ὡς τὰ βραχάκια ποὺ βγήκαμε. Ὑστερα κάναμε γυμναστικὴ καὶ ἡλιοθεραπεία καὶ τὸ πρῶτό μας πέρασε ἔτσι θαυμάσια μὲς τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσαν....

Κυριακὴ 24 Ἰουλίου

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἦρθαν κατὰ σύμπτωσι 5—ὁ φίλος μας καὶ περάσαμε ὥρα τὴν ὥρην μας.

Παίξαμε πιάνο διολί, τραγουδήσαμε χορεύσαμε καὶ λίγο, εἴπαμε ἓνα σωρὸ ἀστεῖα καὶ ἔτσι οἱ ὥρες κύλισαν εὐχάριστα μέσῳ ἓνα περιβάλλον γεμάτο ξενοιασιά καὶ μπορὸ νὰ πῶ εὐτυχία.

Ὁρες ἀξέχαστες χαρούμενες. Πόσο γρήγορα φεύγετε....

Σάββατο 30 Ἰουλίου

Ἀπόψε βγήκα στὸν κήπο μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ βραδεία ἦταν ὑπέροχη. Ὁ οὐρανὸς πολὺ τιμὸς Περσικὸς τάπη, ἦταν κεντημένος μὲ μύρια λαμπερὰ ἀστράκια ποὺ συχνά, συχνά, σὰ νὰ ἔφευγε τὸ στήρυγμα ποὺ τὰ κρατοῦσε στὸν οὐρανὸ χύνονταν διαγράφοντας ὀλοφώτεινα τόξα. Καὶ τὸ φεγγάρι στολισμένο μὲ τὴ καλλίτερη φορεσιά του καμάρωνε γλυστρώντας ἐλαφρὰ σὰν φω

τεινὴ μπάλα πάνω σὲ γλυστρερὴ γαληνεμένη καὶ ἀκούνητη ἐντελὴς θάλασσα.

Ἦμουν καθισμένη σ' ἓνα σκαμνὶ μέσα σὲ μιὰ ἀλιτᾶνα κοντὸ στὸ ἀνθισμένο γιασεμί καὶ ἀπεναντι στὴ σελήνη. Γιὰ λίγα στιγμὲς ἀφαιρέθηκα κυττάζοντάς τὰ γιασεμιά ποὺ μεθυσμένα ἀπὸ τὴ θεία ὁμορφιά τῆς νύκτας χάνανε τὰ ὁμορφα κεφαλάκια τοῖς γιὰ νὰ δοῦν τὴ σελήνη. Ἀπὸ τὸν Κήπο ἀκούοταν ἡ μουσικὴ ποὺ ἔπαιζε πεταχτὰ φῶξ καὶ ποθητικὰ ταγκό. Τὸ πρῶτό γινάτο δὲ ἐγκαίνα καὶ ἀπόψε γίνετο ὁ χορὸς στὸ τεράριον τοῦ τέννου.

Ἀπὸ κεῖ ποὺ καθόμουν εἶδα παρὰ τὴν σειρὰς τὰ ἡλεκτρικὰ ποῦ ἔρριχναν ἀπλετο φῶς φωτίζοντάς τὸ τεράριον. Καθόμουν πολλὴ ὥρα ἀκούοντας τὴ μουσικὴ καὶ θαυμάζοντας τὴ σελήνη καὶ τὰ ἀστρά ἐνῶ δίπλα μου τὰ γιασεμιά ἀνοιγαν περιέργως τὰ λευκοῦς πάλιαλα σκορπίζοντας ἐν πλιότερο μῦρο.

Τὴ ὥρα ποὺ ἦταν!.. Μὰ ὥρα περνᾶσε καὶ μπῆκα μέσῳ ἀφοῦ ἔρριξα ἓνα τελευταῖο βλέμμα γεμάτο λύπη καὶ ἀγάπην στὴ σελήνη ποὺ κυλοῦσε ἀμέριμνη. Καληνύκτα....

Σάββατο 6 Αὐγούστου

Σήμερα πῆγα στὸ τέννου. Στὴν ἀρχὴ κάθισα καὶ ἔδωλα τὴν παλινδρόμηση σηκώθηκα καὶ ἐγὼ καὶ στ' ἀλήθεια ἔνοιωσα ποια συγκίνηση καθὼς χτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μικρὴ ἀνυπατακτὴ μπάλα. Στὴν ἀρχὴ παίζαμε σιωπηλά. Μὰ ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα τὸ παίχινδι δυνάμωσεν καὶ τὸ τεράριον ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὴς φωνῆς μας.

Πλέσι!.. Ρέντι!..

Ἀουτ!.. Ράτι!..

Οἱ μπάλες περνοῦσαν πᾶν ἀπὸ τὸ φιλεῖ σὰν σφαῖρες ἐν ἡμῶς δρισκώμαστε σὲ διαρκὴ κίνηση κυνηγώντας τὴν.

Τὴ ὥρα τοῦ παίχινδι ποὺ εἶναι καὶ πόση ζωὴ καὶ σφρίγγος δίδετο στυχεῖ παλκίτας. Ἀλλὰ κουράσκα σήμερο καὶ σταματῶ ὡς ἐδῶ.

Εὐτέρπη Ἰκκινδερᾶκη
Τάξις Δ'

Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον μου
10 Ὀκτωβρίου 1932

Πόσο φοβόμουν αὐτὸν μὲν ν' ντὰς πρώτη φορὰ στὸ Γυμνάσιο. Νομίζα πῶς δὲ λα ἐκεῖ θὰ εἶνε δύσκολο. Μὲ χτυποκάρδι ἔγραψα στὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις. Θὰ μείνω στὸ Γυμνάσιον σκεπιόμουν ἢ θὰ γυρίσω στὸ Δημοτικόν; Μὲ ἀγωνία περιμένα τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ καρδιά μου ἀρχισε νὰ γυρίζῃ στὴ θέσιν της, ἀπ

ή στιγμή που δέν είδα τ' νομά μου σὲ κείνες που πορρίφτηκαν. Δὲ χόρταινα ἀ τὸ διαβάζω σ' αὐτὲς που εροήχθησαν. Ἐπειτα: σιγά, σιγά, ἀρχισα νὰ γνωρίζω να, ἕνα τοὺς Καθηγητὰς αἱ Καθηγητρίαι μου. Ἐξ ὧν ἕνας ἔκανε τὸ μάθημά του, ἔφευγε αὐτὸς αἱ περίμενα τὸν ἄλλον.

Ἐλεγα με τὸ νοῦ μου. Μὲ τοῦτον καλὰ τὰ κατὰφε α νὰ δῶ τώρα καὶ μετ' ὃν ἄλλον. Ὅσο περνοῦαν οἱ μέρες κατὰλαβα, ὥς δταν μελετᾷ κανεὶς ἐν ἔχει νὰ φοβηθῇ κανένα καθηγητὴ. Πῶς δλοὶ εἶναι ταν κανεὶς ἐκτελῇ τὸ καθήκον του.

20 Ὀκτωβρίου 1932

Σήμερα πρώτη φορὰ φέρεσα τὴν ἐπίσημη στολὴ τοῦ Γυμνασίου. Μαύρη ποδιά, ἀσπρο γιακαδάκι, καὶ μαύρες μακριὲς κάλτσες.

Ἐβαλα στὸ ἀριστερὸ χεῖρ τὸ σῆμα μετ' ὃν ἀριμὸ μου.

Ἐρχινα συχνὲς ματιές καὶ ἀ καμάρινα σὰν δεκανέας τοῦ προτοφορεῖ τὰ γαλῶνιαι του. Νόμιζα πῶς ἔγινα ὁλλὰ χρόνια μεγαλύτερη, αἱ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω γινα σοβαρώτερη. Νόμιζα τὸ δρόμο ποὺ πήγαινα ὥς δλοὶ με κοιτάζαν. Ἀήθεια εἶχα μιὰ κρυφὴ χαρὰ πῶς ἔγινα κι ἐγὼ μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὥς με τὴν ἐπίσημη στολή μου, θὰ λάβαινα κι ἐγὼ μέρος σὲς ὁμορφες ορεῖς του ποὺ τόσο μοῦ ρεσαν.

24 Ὀκτωβρίου 1932

Ἀχ! καημένη καὶ πῶς ἀ γράψωμε τόσα πάλι γραπτὰ ποὺ ἔχομε σήμερα ἀτὰ τὰ λόγια ἀνταλλάσσουν συχνὰ αἱ μαθήτριαι. Ἐρχεται ἕνας κ. Καθηγητὴς καὶ κάνει τὸ μάθημά του, ἰδεὶ γραπτὰ. Ἐρχεται ἄλλος; τὸ ἴδιο.

Ὁ τρίτος ξεπερνᾷ καὶ οὐς δυὸ πρώτους. Μαζύονται ἔτσι γραπτὰ, γραπτὰ. Ἀλλὰ πῶς νὰ παραείψωμε κανένα; Ὅλα πρέει νὰ τὰ γράψωμε. Καὶ

Η ΗΡΩΙΣ ΚΟΡΗ

Ἐνας λοχαγὸς εἰς τὸν Ρωσικὸν στρατὸν εἶχε σταλῇ εἰς ἑξορίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς μίαν μικρὰν πόλιν εἰς τὴν βορείαν Σιβηρίαν. Αὐτὸς εἶχε μίαν μόρην ὀνομαζομένην Κατερίνην.

Αὐτὴ εἶδε πόσον δυστυχεῖς ἦσαν ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της, καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάη εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Τσάρο νὰ συγχωρήσῃ τὸν πατέρα της.

Ὅταν εἶπε εἰς τὸν πατέρα της τὸ σχέδιον της αὐτὸς μόνον ἐγέλασε εἰς βάρος της καὶ ἡ μητέρα της τῆς εἶπε ὅτι ὀφείλει νὰ σκεφθῇ τὴν ἐργασίαν της καὶ νὰ μὴ λέγει ἀνοησίες.

Ἐδῶ, ἀγαπητὴ μου» τῆς εἶπε «στῶσε τραπέζιν γιὰ τὸ γεῦμα καὶ τότε δύνασαι πᾶς εἰς τὴν Πετρούπολιν μετ' ἡσυχίαν σου».

Ἀλλὰ τίποτα, οὔτε ὁ γέλος τοῦ πατέρα της οὔτε τὰ ἐμπαίγματα τῆς μητέρας ἔστρεψαν τῆς Κατερίνας τὸν σκοπὸν. Ἀφοῦ ἐπερίμενε νὰ περάσσουν τρία ἔτη, ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τὴν συγκατάβασιν τοῦ πατέρα της νὰ φύγῃ.

Τὸ ταξίδιν της ἦτο φοβερὸ διὰ ἕνα κορίτσι 18 ἐτῶν νὰ ταξιδεύῃ μόνο. Εἶχε νὰ ταξιδεύσῃ μετ' ἃ πόδια ἐκατοντάδες μύλια, διὰ μέσου πυκνῶν δασῶν καὶ τρομερὰς πεδιάδας σκεπασμένας μετ' ἁιόνιν. Ἐνδύματα ἄλλα δὲν ἔκρατούσε, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνα ποὺ ἐφόρει, ὅλο ὅτι εἶχε στὸ πακετάκι της ἦτο ἕνα ἀσημένιον ρούβλιον, ἀλλὰ ἦτο γενναία, καὶ εἶχε ἀπέραντον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν θεόν. Αὐτὴ ἐσυνήντησε τοὺς μεγαλύτερους πόνοους καὶ κινδύνους εἰς

γιὰ νὰ εὐχαριστήσωμε δλους τοὺς Καθηγητὰς μας ἀλλὰ προπάντων γιὰ νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπ' αὐτὰ, θὰ τὰ γράψω δσα κι' ἂν εἶναι γιὰτὶ θέλω νὰ εἶμαι ἀπὸ τὴς πρώτης μαθήτριαι σὲ τὴν τάξιν.

Τάξις Α' Γμῆμα Β'
Α Φιωτάκη

τὸ ταξίδιν της. Μία φορὰ εὐρέθη εἰς λυσσώδη καταιγίδα, εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μίᾳ μακρᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἤρε καταφύγιον ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀνεμὸν εἰς ἕνα πλινθίον εἰς τὸν δρόμον. Μίαν ἄλλην φορὰν, αὐτὴ ἐφοβήθη ὅτι οἱ κακοῦργοι μετ' οὓς ὁποῖους συνεταξίδευσεν, ἐπῆγαν νὰ τὴν φονεύσουν διὰ νὰ λάβουν τὰ χρήματα, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι ἐκράτει. Ἀλλὰ δταν εὗρισκον ὀλίγους εἰς τὸ πακετάκι της, τῆς τίς ἄμνον ἀβλαβῆς. Αὐτὴ ἦτο συχνὰ διωγμένη ἀπὸ τὴς πόρτες τῶν πλουσίων ὥς ἕνας ζητιάνος ἢ κανένας ἀπατέων.

Αὐτὴ διωγμένη ἀπὸ κυρίες οἱ ὁποῖαι θὰ ἐπρότιμον χλευασμοὺς ἀπὸ τοιαύτῃ παιδίᾳ, καὶ συχνὰ τῆς ἐκετίθεντο οἱ σκύλοι. Πρὶν τελειώσῃ τὸ ταξίδιν της ἦτο μισοκουρασμένη, χειμῶνας τὴν κατέλαβε καὶ μεγάλως ἠδύνησαν αἱ δυστυχίαι της. Ἀλλὰ μετὰ κατὰργησὲς εἰς τῶν ὁποίων ἔπεσε τὰ χέρια, ἦσαν πολὺ καλοκάγαθοι εἰς αὐτήν. Ὅταν τὸ πρόσωπὸν της ἦτο μισοκατωμένο, τῆς τὸ ἔτριβον μετ' ἁιόνιν, καὶ δταν τὰ ἐνδύματά της ἦσαν ὑγρά, τῆς ἔδωσαν τὰ ἰδικά των μετ' ἐπιστροφή καὶ ἔλαβον καὶ ἐκείνη φροντίδα δι' αὐτήν. Ἡ τελευταία της δυστυχία ἦτο νὰ πέσῃ ἀπὸ μίαν βάρκα εἰς τὸν ποταμὸν Βόλγα.

Αὐτὸ τῆς ἐπροξένησε τόση βλάβη στὴν ὑγείαν της, ὥστε πρὶν ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδιν της, ἐξώδωκε ὀλίγους μῆνας εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου οἱ νοσοκόμοι τῆς ἐφέρθησαν κολοκαγάθως.

Ἐπιτέλους μετὰ ταξίδιν 18 μηνῶν ἔφθασε στὴν Πετρούπολιν. Ἐκεῖ ὕστατο ἕνα δεκαπενθήμερον, εἰς τὴς σκάλας τῆς γερουσίας, κρατοῦσα μίαν ἀναφορά εἰς τοὺς γερουστάς; ἀλλὰ ἀνευ ἐπιτυχίας.

Ἐπειρὰ ἀπολλοὺς πὸ κόπους, ἡ τύχη τὴν ἐβόνησε ἀρκετὰ νὰ βρῇ γνωστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἠδύνατο νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸν Τσάρο. Ὁ Τσάρος τῆς ὑπεσχέθη ὅτι ἡ ποινὴ τοῦ πατέρα της θὰ ἀναθεωρηθῇ ἀμέσως, τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι

ὁ Τσάρος τὴν συνεχώρησε καὶ ἐγύρισε μετ' ἡν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν Σιβηρίαν. Ὁ Τσάρος (συγγ.) συγκληνηθεὶς τὴν ἐρώτησε τί ἄλλο ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ ἠτο ἱκανοποιημένη εἰάν ἤθελε συγχωρήσῃ δυὸ πτωχοὺς γέροντας εὐγενεῖς οἱ ὁποῖοι τῶν ἐφέρθησαν κολοκαγάθως εἰς τὴν ἑξορίαν. Ἡ ἐπιθυμία της ἐξεπληρώθη. Πολὺ συγκινητικὴ ἦτο ἡ συνάντησις μετὰ τῆς ἑο γατρὸς καὶ τῶν γονέων της τοὺς ὁποῖους αὐτὴ εἶχε σώσει. Ὅταν τὴν εὐχαρίστησαν αὐτὴν εἶπε: «Ὁ θεὸς εἶναι ποὺ ἐζήτησε τὴν ἀπολευθέρωσίν σου».

Ἀλλὰ τῆς Κατερίνης ἡ ὑγεία εἶχε πάθει μεγάλη βλάβη ἀπὸ τὰς ἐγάλας κακουχίας. Αὐτὴ εἶχε ἐξαγοράσει τὴν ἐλευθερίαν τῶν γονέων της μετ' ἡν ζωὴν της. Ἐνα πρῶτ' ὀλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα, δταν οἱ νοσοκόμοι μετ' οὓς ὁποῖους ἐξώδωκε ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τὴν εὗρον μετ' ἃ χέρια σταυρωμένα σταυρωμένα, ἡσυχῶς κυμαμένη τὸν τελευταῖον μακρὸν ὕπνον.

Κορίννα Ἀρ. Τζωρτζάκη
Τάξις Α' Γ.Θ.Χ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑ ΚΗ
ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

Ἐκτελεῖτε πᾶσα
τυπογραφικὴ ἐργασία

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι
τὸ φάρμακον διὰ
κάθε συμφορὰν

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ὅταν εὐημερήσῃς
προφυλάττειν ἀπὸ
τὴν δυστυχίαν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 13 π. μ. παρουσιάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὁ ἐκκλησιαστικὸς μας χορὸς, ἀπὸ τότε δὲ τακτικὰ ἐμφανίζεται, κατὰ τὸν ἐκκλησιασμόν τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἀνὰ 15 ἡμέρας.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ προξενεῖ ἀριστήν ἐντύπωσιν ὡς ἦτο ἐπόμενον, κατόπιν τῶν προσπαθειῶν τὸσον τῆς κ. Δαρμάρου, ὅσον καὶ τῶν φιλοτίμων καὶ ἐργατικῶν μαθητῶν ποὺ τὸν ἀποτελοῦν.

Μαρία ἐρριξες καμμιὰ ματιά σὰ προηγούμενα; Ἐγὼ καὶ μένη δὲν πρόλαβα. Πρόκειται περὶ ἡμερησίου διαγωνίσματος. Ἡ διμηνία τελειώνει, καὶ οἱ καθηγηταὶ πρέπει νὰ δώσουν βαθμούς. Δεῖλές λοιπόν μπαίνομε στὸ σχολεῖο καὶ με καρδιοκτύπι συζητοῦμε στὸν περίβολον καὶ ἡ καρδιά μας πάει στὴν πλάτη μας, ὥστε νὰ βγάλῃ στὸ μάθημα ὁ καθηγητῆς. Γιατὶ βέβαια ἕνας βαθμὸς δυμηνίας ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα καὶ ἂν ἀσχίσωμεν ἀπὸ τώρα τὸ κατρακύλισμα, ὅσο εἴδατα.

Σπουδαία ἀνακοίνωσις γίνεται στὸ γυμνάσιόν μας. Χάριν σὰς πολλὰς φροντίδας καὶ προσπαθείας τοῦ σεβαστοῦ μας Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἔχομεν πίνακες τελευταίου συστήματος, ἔδρας καθίσματα ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲ, θὰ παρουσιάσωμεν καὶ δεινδροφυτεῖαν.

Ὁ περίβολος γύρω θὰ φυτευθῇ με δεινδρύλλια ποὺ θὰ προσθέσουν κατὰ

ἄμορφο στὸ σχολεῖό μας ποὺ ἔτσι θὰ παρουσιάζεται πῶς περιποιημένο μέσα στὸ Πράσινο.

Ἡ δρᾶσις τῶν κοινοτήτων μας ἐξακολουθεῖ, με περισσοτέραν ζωηρότητα κατ' ὅλας τὰς ομάδας. Αἱ τάξεις ὁλοέν καὶ τακτοποιοῦνται περισσότερον. Ἐλνε τὸ δωμάτιον κάθε μιάς χωριστά, καὶ ὅλων μαζί καὶ γι' αὐτὸ κάθε μιά μας προσπαθεῖ κατὰ καινούργιο νὰ προσθέσῃ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὸ πρῶτότυπο καὶ καλαισθητικόν. Στὲς βιβλιοθήκες παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις. Ὁλες φροντίζουν νὰ ἐξασφαλίσουν σειρά γιὰ τὰ διάφορα βιβλία. Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν κίνησιν ὁμοῦ γιὰ τὸν πλουτισμόν τῶν γνώσεων περιμέναμε καὶ τὰς διαλέξεις τῶν μαθητῶν.

Ἡ ἀθλητικὴ μας ὁμάς ἤρchiσεν τὰς προγυμνάσεις τῆς. Πρόθυμη καὶ ἀκούραστη παρὰ τις πολλὰς τῆς δουλειάς, ἡ καλὴ μας Γυμναστρία ἀνέλαβε νὰ μᾶς γυμνάσῃ καὶ νὰ μᾶς κατετοπίσῃ στὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Παντοῦ ἐξασηοῦνται οἱ ἀθλητρίδες μας. Στὸ δρόμο, στὶς πεζοπορίες καὶ γενικῶς σ' ὅλα τὰ ἀγωνίσματα. Μάλιστα πέρνουν καὶ μαθήματα τοῦ καινούργιου παιχνιδιοῦ πρέ μπόλ.

Νεοσύστατος εἶνε καὶ ἡ ὁμάς τῶν Ἐρυθροσταυριστῶν. Καὶ παρ' ὅλον τὸ βραχὺ τῆς συστάσεως ἔχει ἀρκετὰ νὰ ἐπιδείξῃ. Ὑστερα ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ τὸ κρύο, μερικῶν ἡμερῶν ὁ ἥλιος εἶχενε τις εὐεργετικὰς τοῦ ἀκτίνες ἡ

γῆ στεγνώνει καὶ μεῖς ζητοῦμεν ἐκδρομὴν. Ὁ καλὸς μας κ. Γυμνασιάρχης ἀναγνωρίζει τὸ δίκαιον τῆς αἰτήσεως ἀφοῦ ἄλλωστε ἀρκετὰ ἐργαζόμεθα, καὶ ἡ ἐκδρομὴ γίνεται εἰς τὸν Κλαδισσόν. Οἱ μαθητρίδες εἶνε κατευχαριστημένες καὶ μόλις κατὰ τὴν 1 μ. μ. δέχονται νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐπιστροφὴν παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καθηγητῶν καὶ στομάχου.

Ὁ Ἐθνικὸς μας ποιητῆς κ. Παπαγιαννάκος μᾶς ἀνέπτυξεν τὴν 29 παρελθόντος θέμα σχετικὸ μετὴν Ἑλληνίδα, ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ δὲ αὐτοῦ, πολλὰ ὠφεληθήκαμε.

Ἀλλὰ τὸ Σάββατον 3 τρέχοντος κατὰ ἰδιαιτέρες κουβεντούλες τῶν καθηγητῶν μας ἐνέβαλαν ὑποψίες τὰς ὁποίας ἐπεκτείνει ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῆς ἐπομένης. Καὶ πραγματικῶς μᾶς διατάζουν νὰ συναντηθῶμε γιὰ ἐκδρομὴν. Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ χαρὰ μας δὲν περιγράφεται. Πρόθυμα ὑπακούομε εἰς τὰς ὑποδείξεις τῆς ὑπαρχηγού, ποὺ μπροστὰ με παρὰστημα ἀληθινῆς ἀθλητρίας μᾶς δίδει τὸ βῆμα. Πήγαμε στὴν Ἀγία Ὑριακή.

Τὴν ἔξοχον τοποθεσίαν. Συνδιάζει τὴν θάλασσαν μετὰ ἀπόκρυμνο. Περάσαμε ἔκτακτα καὶ ἀποθήκευσάμε λίγα ἀέρα καθὰ ῥο γιὰ πολλὰς μέρες ποὺ κλεισμένες θὰ βλέπωμε βιβλία καὶ τετράδια. Γιατὶ ἡ λειτουργία ἡδὼν μαθημάτων μας γίνεται μετὰ μεγάλης ἀκριβείας. Δὲν μᾶς λείπει ὁμῶς καὶ ἡ ψυχα

γωγία. Νὰ στὲς 9 τρέχοντος πήγαμε στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο, καὶ ἔτσι ξεκουράστημε λίγο καὶ ὁ καὶ μένος ὁ ἐγκέφαλός μας, ἀπὸ τις ἐριγωναμίες καὶ τις ἀλγεβρας, τὰ Γαλλικὰ καὶ τὰ Φυσικὰ τις ἱστορίας καὶ τὰ Λατινικὰ καὶ εἶδαμε καὶ κατὰ καινούργιο ποὺ οἱ πρεσβύτερες δὲν τῶχαμε δῆ ὡς τώρα.

Ζιχαρ. Γ. Σπερελάκη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΣ

Τὸ Γυμνάσιόν μας παρουσιάζει ἀξιόλογον ὄρασιν καὶ φέτος ὅπως καὶ πέρους.

Ἐκτὸς τῆς ἀθλητικῆς μας ὁμάδος ποὺ συναντήθη ἀπὸ μαθητρίδας ὅλων τῶν τάξεων, ἰδρύθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν κυρίως τῆς Α' τάξεως ὁμάς τῶν ἐρυθροσταυριστῶν.

Τὰ φιλότιμα αὐτὰ κορίτσια συγχρόνως μετὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀγαθοεργίας καλλιεργοῦν τὰ ἄνθη τοῦ σχολείου μας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποδεικνύουν ὅτι ὅχι μόνον ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ συμπόνια πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἔχουν ἀλλὰ καὶ καλλισθητικὸ γούστο.

Ἐκαταγίνονται μετὰ ἀξίει πικρὸν ζῆλον διὰ τὴν εὐπροσπετέραν ἐμφάνισιν τῆς τραπέζης τοῦ συσσιτίου ἀγοράζουσιν ἐκ τοῦ κοινοῦ τῶν ταμείου τὰ ἀναγκαζιόντα δι' αὐτὴν σκεύη.

Ἐξ αὐτῶν αἱ μαθητρίαι Ἀρριέττα Ζυγομαλά προσέφερε τὰ μαχέρινα Μιχακαντωνάκη Κάντα τὰ πιάτα τῆς Ε' τάξεως Νίκη Παναγιωτάκου τῆς Α' τάξεως τὰ ποτήρια καὶ Ἀμαλία Παπαδομενέκη τῆς αὐτῆς τάξεως τὰ

τραπειζομάντηλο καὶ τὴν πεσέτες.
Διοργανώνουν καὶ Κυρία κατέκην ἐκδρομὴν. Ὡς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ διοργανωθοῦν καὶ ἡμερησίοι πρὶν μᾶς ἀποκλείσει ὁ χειμῶνας.

Ἀνέκδοτα ἐκ τῆς Ἱταλικῆς μεθόδου

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος γ' ἐξῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἰς λυνηγὸν μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Ἀπεπλανήθη ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ φθάσας εἰς μίαν οἰκίαν εἰσῆλθεν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτῆς ἦσαν τέσσαρες ἄνδρες οἱ ὅποιοι προσεποιούντο ὅτι ἐκοιμῶντο.

Μετ' ὀλίγον σηκωθείς ὁ ἕνας καὶ πλησιάσας τὸν αὐτοκράτορα λέγει εἰς αὐτόν: «Ὁνειρεύθην Μεγαλειότητε ὅτι εἶχον τὸ ὄρολόγιόν σας ἐπομένως θέλω νὰ τὸ ἔχω. Καὶ ἀμέσως ἀφῆρεσε τὸ ὄρολόγιον ἀπὸ τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Σηκωθείς κατόπιν καὶ ὁ δεύτερος τοῦ λέγει: «Μεγαλειότητε ὀνειρεύθην ὅτι τὸ ἐπανωφόριόν σας μοῦ ἐπῆγγαινε θαυμασία» καὶ τοῦ τὸ ἀφῆρεσε.

Κατόπιν μὲ τὴν σειράν του ἦλθεν ὁ τρίτος λέγων: «Ὁνειρεύθην ὅτι εἶχον τὸ βαλάντιον τῆς Μεγαλειότητός σας» καὶ ἀμέσως παρέλαβε τοῦτο.

Τελευταῖος ἐρχεται ἐπὶ τέλους ὁ τέταρτος ὅστις ζητεῖ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα μὲ τὴν μεγαλότεραν εὐγένειαν νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ὅπως ψάξῃ εἰς τὸν κόλπον του.

Ὁ δὲ ἀνίσχυρος Αὐτοκράτωρ κατ' ἀνάγκην τὸ ἐδέχθη.

Οὗτος δὲ ἰδὼν χρυσὴν ἀλυσίδα κρεμασμένην εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Μεγαλοτάτου προσεπάθησε νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ.

Οὗτος δὲ λέγει εἰς αὐτόν: «Πρὶν μοῦ ἀφαιρέσεις καὶ τὸν τελευταῖον τοῦτον θησαυρόν μου ἀφῆσέ με νὰ σοῦ διδάξω τὰ προτερήματά του.» Καὶ ἀνασῶρας τὴν ἀλυσίδα ἀπὸ τὸν τράχηλόν του εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐκρέματο σφυρίκτρα φέρεται αὐτὴν εἰς τὸ στόμα του ἀσφύλιζεν δυνατὰ.

Οἱ ἄνδρες τὸν ἀμέσως προσέτριζον καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς λέγει: «Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ὀνηρεύθησαν ὅτι ἕκαστος εἶχε ἀπὸ ἑνα πρᾶγμα ἱερόν μου καὶ ἐλέητε εἰς ποῖαν κατάστασιν μὲ ᾤφθησαν.

Τώρα λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ ὀνειρευθῶ καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ὀλίγον κατόπιν λέγει: «Ὁνειρεύθην ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες οὗτοι ἦσαν κρεμασμένοι».

Μετ' ὀλίγον δὲ τὸ δνειρον

τοῦτο τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξετελείτο ἐπρόσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Φρειδερίκος ὁ μέγας εἰσυνέβηεν δούκις νέος στρατιώτης εἰσῆρχετο ἐν τὴν [σωματοφυλακὴν] του νὰ τοῦ ἀπεφθύνῃ τρεῖς ἐρωτήσεις. «Πόσων ἐτῶν εἶσαι; Πόσος καιρὸς εἶναι ἀφ' οὗ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου; καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν μισθόν καὶ τὴν μεταχείρησιν σου;» Ἐτυχε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ νέος τις στρατιώτης Γάλλος καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατὸν του καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε καθόλου τὴν Γερμανικὴν.

Ὁ Ἀρχηγὸς του λοιπὸν τοῦ ἐμαθεν ἀπὸ στήθος τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας θὰ ἔλεγεν πρὸς τὸν Φρειδερίκον.

Κατὰ τύχην ὁμοῦ τὴν ἡμέραν αὐτὴν πλησιάσας ὁ Φρειδερίκος τὸν νεοεληθόντα στρατιώτην δὲν ἀπεύθυνε πρὸς αὐτόν τὰς ἐρωτήσεις του κατὰ σειράν ἀλλ' ἤρchiεν ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐρώτησιν.

«Πόσος καιρὸς εἶναι ἀφ' οὗ ἦλθες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου;»
«Εἴκοσι ἔτη Μεγαλειότητε» ἀπεκρίθη ὁ Στρατιώτης.

Ὁ Βασιλεὺς ἐκπλαγείς ἐκ τῆς νεότητος τοῦ στρατιώτου τὸν ἐρώτησεν καὶ πάλιν. «Πόσων ἐτῶν εἶσαι;» «Ἐνὸς ἔτους Μεγαλειότητε» Ὁ Φρειδερίκος ἐκπλαγείς ἀλλὰ καὶ θυμώσας τοῦ λέγει: «Ἀσφαλῶς ἢ ἐγὼ ἢ ἐσὺ ἐχάσαμε τὸν νοῦ μας.» Ὁ δὲ στρατιώτης θεωρήσας τοῦτο ὡς τὴν τρίτην ἐρώτησιν ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους: «Ἀμφότεροι Μεγαλειότητε».

Ὁὐρανία Λεωνάνκη
Ε' τάξεως Γ. Θ. Χανίων

Πρακτικαὶ γνώσεις

1 ὀκά ἀλεύρι λευκὸ ἢ μαῦρο 150 δραμ. μαύρη σταφίδα ἢ σουλτανίνα

25 δρᾶμ. φιλοκομμένη φλούδα πορτοκαλ. ἢ λεμονιοῦ 50 δρμ. Ζάχαρη

10 δρμ. μαγιά τῆς μύρας (τοῦ πακέτου)

1 ποτήρι γάλα

1 κουταλάτι τοῦ γλυκοῦ ἀλάτι φιλό

25 δρμ. λίπος

270 δρμ. νερό (200 στὴ ζύμη καὶ 70 στὸ προζύμι).

ΖΗΤΗΜΑ

Τρίβετε καλὰ τὸ λίπος μὲ τὴν ζάχαρην μέσα στὸ ἀλεύρι καὶ προσθέτετε τὸ ἀλάτι, τὴ σταφίδα καὶ τὸ γάλα. Ἀνακατεύετε ὅλα κάνετε λάκο στὴ μέση στὸν ὅποιον ρίχνετε μισὴ ὀκά νερό καὶ τὸ προζύμι διαλυμένο σὲ 70 δρμ. νερό. Ζυμώνετε ὅλα μαζὺ καλὰ. Σκεπάζετε τὸ μίγμα ἐπὶ μιά ὥρα ὡς ν' ἀνιῇ ἂν χρειασθῇ τὸ ἀφήνετε ὡς 1 1/2 ὥρα. Πλάθιτε ψωμά

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΙΣΣΩΝ ΜΑΣ

Ἐκκλησίαι τῶν Ἐρυθροσταυριτισσῶν τῆς ΣΤ'. τάξεως τοῦ Γυμνασίου Θηλέων Χανίων πρὸς τοὺς συναδέλφους μαθητὰς τῆς Οὐαλλίας, ὅπως διὰ μέσον τοῦ Πρίγκηπος τῶν, μεσιτεύσουν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Δωδεκανήσων.

Τὰ καταθλιπτικὰ ἢ μαλλοτὰ ἐξοντωτικὰ μέσα θραδέα μὲν, πλὴν ἐσκεμμένα, τὸ ὅποια ἐφαρμόζει μὲτα πολυτιμὴν χῶρα τῆς Εὐρώπης παρὰ πᾶν δέκατον, κατὰ ἰδυνάτου καὶ ἀνυπερασπίστου λαοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν, παρὰ νὰ συγκινήσῃ καὶ τὰς παιδικὰς ψυχὰς μας πονοῦμε καὶ συμπάσχουμε μετὰ τῶν ἀδελφῶν Δωδεκανησίων, τῶν ὑπὸ τοιαύτῃν τυραννίαν ζώντων.

Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ Ἐρυθροσταυριτισσῶν, σὰς ἀπευθύνουμε τὴν πρὸ θερμῆς μας παρακλήσεως καὶ σὰς παρακαλοῦμεν ὁλοψύχως νὰ μεσιτεύετε διὰ μέσου τῆς Α. ὑψηλότητος τοῦ Πρίγκηπος σας, τοῦ ἐκκτόσων εὐγενῶν συναισθημάτων δικαιοσύμῃ, ὅπως λάβῃ καὶ τέλος τὸ δράμα αὐτό, τὸ συντελούμενον εἰς τὰς νήσους αὐτάς, ποῦ ἄλλοτε ὑπῆρχαν κοίτης τῆς Ἑλλ. τέχνης: τῶν Ἑλλήνων γραμμῶν καὶ τοῦ Ἑλλ. πολιτισμοῦ τώρα, δὲν κύνουν τὸν σκελετωδῆ αὐχένα, πρὸ μιᾶς τυραννίας ὁμοίαν τῆς ὁποίας δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἄνθρωπό της.

Πληροφοροῦμεναι τὰ ἐν Δωδεκανήσῳ τελούμενα, τὴν τραγικὴν δηλ. κατάσταση τὴν ὁποίαν ἀντιτεροῦσιν οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοί μας, ἀπλῶς διότι δὲν ὑπακούουν εἰς τὰ ἀπάνθρωπα κελεύσματα τοῦ Διοικητοῦ, καὶ δὲν ἀρνοῦνται τὰ πάτρια ἠθῇ

καὶ καὶ τὰ φορμάρετε τὰ ἀφήνετε 40 λεπτά τῆς ὥρας καὶ τὰ ψήνετε σὲ φούρνο ἐπὶ τρεῖς τέταρτα (θερμοκρασία 400 βαθμῶν Φαρινάιτ) Ἄν θέλετε νὰ γιαιλίσουν στὸ ψήσιμο ἀλείψετε τὰ ψωμάκια πρὶν τὰ βάλετε στὸ φούρνο μὲ κτυπημένο αὐγόν.

Τὸ σταφιδόψωμο πρέπει νὰ γίνη ἢ Ἑθνικὴ μας τροφή.

καὶ ἔδιμα καὶ τὴν Ἑλλη- νικότητά τους, δὲν μποροῦμε πρὸς νὰ ὑψώσωμε φωνὴν διαμαρτυρίας, καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐπέμβασιν σύμπαντος τοῦ πολιτισμένου κόσμου μεσιτεύετε ὡς συνάδελφοι, γιὰ νὰ γίνη ἡ δικαία αὐτῇ προᾶξι. συμβάλλετε γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τμήμα γῆς, ποῦ ἀξίζει νὰ τὴν ἀνακτήσῃ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃτε κατὰ τὸ δυνατόν, σὰς ἀπευθύνουμεν ἐντεῦθεν θερμὸν χαιρετισμόν.

Ἐφ' ὀνόματος τῶν συναδελφῶν μου.

Ζ. Ι. Σπερελάκη

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΦΕ

Ὁ Βολτέρος εἶχε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἕνα γενναῖο ἀγόρι ἀλλὰ ὀκνηρὸ. Ἰωσήφ τοῦ λέει μιὰ μέρα ὁ κύριος του «φόρεσε τὰ παπούτσιά μου». Ὁ Ἰωσήφ φτάνει γρήγορα καὶ ὁ Βολτέρος ἐπαρατήρησε ὅτι τὰ παπούτσιά του δὲν ἦσαν βαμμένα.

— Ἐχεῖς ξεχάσει νὰ μοῦ βρουτσάρῃς τὰ παπούτσιά μου αὐτὸ τὸ πρωῒ.

— Κύριε, οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι λάσπη καὶ ἐντὸς δύο ὥρων τὰ παπούτσιά σας θὰ ἔχουν λασπωθῇ ὅπως καὶ τώρα.

Ὁ Βολτέρος γελῶν δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Μόλις εἶχε περάσει τὴ σκάλα τῆς οἰκίας του ὁ Ἰωσήφ τρέχει κατόπιν αὐτοῦ.

— Κύριε, κύριε, φώναξε, τὸ κλειδί;

— Τὸ κλειδί;

— μάλιστα τὸ κλειδί τοῦ μπουφὲ διὰ τὸ πρόγευμα.

— Διὰ τὸ πρόγευμα; εἰς τὴν ἀλεφίλε; τρεῖς ὥρες κατό-

Περὶ τὸ σχολεῖον μας

ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐὰν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐπεσκέπτετο τις τὸ Γυμνάσιόν μας, θὰ ἐβλεπεν ὅτι τὰς τάξεις ἐκόσμου παλαιαὶ ἔδραι, πίνακες, βάρθρα κλπ. Ἄν καὶ ἦσαν ὅμως παλαιὰ, εἶχον καὶ αὐτὰ παράσει ὥραιας ἡμέρας. Πόσοι δὲν εἶχον καθίσει εἰς τὰ παλαιὰ θρανία καὶ πόσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔγιναν μεγάλοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες! Πόσα σοφὰ καὶ διδακτικὰ πράγματα δὲν ἐγράφησαν εἰς τοὺς παλαιούς πίνακας. Πόσοι καὶ πόσοι μαθηγῆται δὲν ἐμάθισαν στὶς παλαιὰς πλέον ἔδρες. Ἀλλὰ μαθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι καὶ αὐτὰ μετὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν νεότητά των, παρήκμασαν ἔγιναν ἀχρηστοὶ πλέον ἂνίκανα νὰ ποῦμε νὰ μᾶς προσφέρουν πλέον τὰς ὠφελείας των.

Αὐτὰ λοιπὸν θὰ ἐβλεπε τις, εἰάν μαθὼς εἶπα, ἐπεσκέπτετο τὸ σχολεῖον μας πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος. Ἀλλὰ εἰάν ἐλθῆτε τῶρα, ἀσφαλὲς θὰ σᾶς μάμῃ κατάπληξιν. Τὸ σχολεῖον μας. Αἱ τάξεις, τῶρα ἔχουν βάλει τὰ καινούργια τους!

Καὶ τί καινούργια! Ὁλα τῆς νέας μόδας! Ὁλα διαφορετικὰ, ἄλλου σχήματος, ἄλλου μεγέθους, ἀνόμα καὶ... ἄλλου ξύλου.

Τὸν τετράγωνον καὶ μικρὸν π. χ. μαυροπίνακα, ἀντικατέστησε ἕνας ἄλλος μέγας, ὕψους, ἀποτελούμενος ἀπὸ δύο πίνακας οὕτως ὥστε νὰ μὴν σβύνωμεν καὶ νὰ γράφωμεν μάθῃς στιγμῇ. Ἐπειτα τὴν παλαιὰν ἔδραν, διεδέχθη

πιν θὰ ἔχῃς ἐπίσης πείνα θ. πως καὶ τῶρα

Ὁ Ἰωσήφ κατάλαβε καὶ ἀπὸ τότε ἐστείλβωνε κάθε μέρα τὰ παπούτσια τοῦ κυρίου του.

Μαρίκα Στυλιανᾶκη
Γάβρις Β'

ἕνα κομψὸ τραπεζάκι, τετράγωνον, μετρίου ὕψους, χαριτωμένο.

Ἀνόμα καὶ τὸ βάρθρον ἀντικατεστάθη, δι' ἑνὸς βάρθρου μεγάλου καλύπτοντος ὁλόκληρον τὴν μίαν πλευρὰν τῆς αἰθούσης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ βάρθρον εἶναι ὀλίγον ὕψους, ἔχουν τοποθετήσῃ κάτωθεν αὐτοῦ, ἕνα ὑποπόδιον, οὕτως ὥστε ἡ ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ βάρθρου στυλῶν κ. καθηγητῶν καὶ μαθητῶν νὰ γίνεται εὐκόλως. Ἀνόμα καὶ τὰ παλαιὰ καθίσματα τῶν κ. καθηγητῶν μας ἤλλαξαν. Καὶ μὲ τί νομίζετε; Μὲ... π. λυθρόνες.

Καθὼς βλέπετε, ἡ μᾶλλον καθὼς θὰ φαντάζεσθε, ὅσοι δὲν τὰς βλέπετε αἱ τάξεις μ.ς εἶναι στολισμέναι σὰν σαλονάκια!

Ἄς εὐγνωμονώμεν λοιπὸν τοὺς κ.κ. μαθηγητάς μας καὶ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆν μας καὶ τὸν κ. Γεν. Ἐπιθεωρητὴν μας οἵτινες προσπύθωσι ὅσον τὸ δυνατόν νὰ μάμουν πλέον εὐχάριστα τὰ μαθήματα, καὶ νὰ διευκολύνουν καθ' ὅλα τὴν ἐκπαίδευσιν. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶναι αὐτὰ ὅλα ἢ μία διαρκὴς δρᾶσις τοῦ σχολείου μας, δρᾶσις ἡ ὁποία προχωρεῖ καθ' ἑκάστην, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ἡ Σεβαστὴ διοίκησις τοῦ σχολείου μας ἀλλὰ καὶ αἱ μαθήτριά, αἱ τινες νὰ ποῦμε ἀποτελοῦν τοὺς πολίτας τῆς μιμῆς αὐτῆς κοινωνίας τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ σχολεῖόν μας πρέπει καὶ αὐταὶ ὅσον τὸ δυνατόν νὰ συντελοῦν περισσότερον καὶ αὐταὶ διὰ τῆς εὐπειθείας, καὶ δὴ τῆς εὐμοσμίας, ὥστε τὸ σχολεῖον, μας, ὡς Γυμνάσιον Θελέων νὰ μὴν παρουσιάζῃ ἀνωμαλίαν, ἀλλὰ τούναντι νὰ εἶναι πρότυπον σχολείου. Καὶ ὁ στολισμὸς αὐ-

τοῦ, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ καλύτερος στολισμὸς καὶ ἀπὸ τὸν στολισμὸν τῶν τάξεων.

Ἄς συνδυάσωμεν λοιπὸν τὰ δύο αὐτὰ, τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν στολισμὸν, καὶ ἄς παρουσιάσωμεν ἕνα σύμπλεγμα ὡραιότητος τοῦ Γυμνασίου μας.

Ἀργυροῦλα Παπαδάκη
Τάξις Γ'
Γ. Θ. Χ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τῆς 14 λήξαντος τὰς πρῶν μαθῆμα ἄρχονται στὶς 8 1/2. Γενομένης μειοσίας τοῦ κτιρίου τοῦ σχολείου μας τὴν 17(1)32 κατακυρώθη τοῦτο παρὰ τῆς σχολικῆς ἐφορείας τοῦ Γυμνασίου μας ἀναμένον τὴν ἔγκρισιν τοῦ συμβουλίου τοῦ Χρισστόμου.

Ἐγιναν πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐγκαινία Ἑλληνογερμανικῆς λέσχης φοιτητῶν ἐν Γερμανίᾳ, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πνευματικὴ προσέγγισις τῶν φοιτητῶν τῶν δύο τούτων κρατῶν.

Τὴν τρίτην 29 παρελθόντος ὁμίλησε εἰς τὰς μαθητῆρας τοῦ Γυμνασίου μας ὁ κ. Παπαγιαννᾶκος.

Τὴν παρασκευὴν 9 τοῦ ἔχοντος, τὸ Γυμνάσιόν μας μετέβη εἰς τὸν νέον ὁμιλοῦντα κινηματογράφον.

Ἐπὶ τῇ συστάσει ὁμάδος Ἐρυθροῦ σταυροῦ, ἐν τῷ Γυμνασίῳ μας, ἐστάλη πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις σῶμα ἡ κατωθὶ ἐπιστολὴ.

Εὐχαρίστως σᾶς γνωρίζομεν τὴν ἐν τῷ Γυμνασίῳ μας μαζὶ ὁμάδος Ἐρυθροῦ σταυροῦ ἀποτελοῦμένης ἀπὸ 56 μαθητῆρας ἐκ τῶν τάξεων.

Σκοπὸς μας εἶναι, ἡ μόρφωσις τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος διὰ τῶν ἀναγκαίων γνώσεων, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχῃ ἑκάστη ἐρασιτέχνης νοσοκόμος, ἡ ἀνακούφισις τῶν δυστυχῶν, ὁ σεβασμὸς τῆς ξένης ιδιοκτησίας καὶ ἡ προστασία τοῦ πρασίνου.

Γενομένης τῆς βας συνε-

δρίας κατὰ τὴν 7ην Δεκεμβρίου ἔδωσαν τὸν κατωθὶ ὄρκον.

ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι εὐλαβὴς καὶ εὐθεὶα τὸν χαρακτήρα ὑπόσχομαι νὰ σέβωμαι πάντα ἄνθρωπον τὰ ἴσα, καὶ τὴν ιδιοκτησίαν τῶν ἄλλων, ὅσον ἐπιθυμῶ νὰ προστατεύω τὴν ἰδίαν μου.

ὑποχρεοῦμαι νὰ μὴ καταστρέφω οὐδὲν δένδρον, ἢ πρασίαν ἀνθέων νὰ προστατεύω νὰ δένδρα καὶ τὰ πτηνὰ.

ὑπόσχομαι νὰ μὴ πτώχαμαι, οὐδέ νὰ ρίπτω χαρτὰ ἢ φλοῦδες εἰς τὰ δημόσια μέρη.

Προσέτι ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, νὰ προσφέρωσι δῶρα κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, εἰς τὰ ὄρφανὰ τοῦ Ἑθνικοῦ ὀρφανοτροφείου, μετὰ τῆς διοργανώσεως μικροῦ λαχείου.

Ἐπιθυμοῦσαι λοιπὸν νὰ εὐρισκώμεθα εἰς μίαν διηνεκῇ, καὶ ἐγκάρδιον μετὰ τὸ σῶμα ἡμῶν συνεργασίαν, νὰ παρακαλοῦμεν νὰ ἐπαρεστηθῇτε νὰ μᾶς γνωρίσετε τὴν ἐν γένει ὀργάνωσιν σας, ἵνα ὀδηγηθῶμεν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑπὸ τῆς ὁμάδος ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

Ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐγγράφωμεν αἱ κατωθὶ (ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα) ὡς συνδρομηταὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδομένου περιοδικοῦ σας στέλλομεν τὰς διευθύνσεις μας καὶ τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν.

Ἀναμένονσαι ἀπάντησιν σας σᾶς στέλλομεν τοὺς συναδελφικοὺς μας χαιρετισμοὺς.

Ζ. Σπερελάκη

Ἀνέκδοτον

Ὅταν τελειώσῃ...

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἑνὸς χωριῆ θέλησε κάποιος νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον δι' ἕνα ζήτημα θεοσκευτικόν. Ἀλλ' ὁ λόγος ἦτο πολὺ μέγας οἱ δὲ χωρικοὶ μὴ ἔννοοντες γοῦ ἐκ τῶν λεγομένων ἤρχισαν νὰ στεναχωροῦνται καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπήχοντο. Ἐφυγον οὕτω ὅλοι ὁ δὲ τελευταῖος λέγει πρὸς τὸν κήρυκα: —Ἐ τοῦ λόγου, ὅταν τελειώσῃς κλειδώνεις τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ κλειδὸν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν.

Μ. Χ.

Τάξις Ε' Γ. Θ. Χ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο χειμώνας

*Ηλθε ο χειμώνας δροσερός
κι' απότομα αρχίζει
μέ την βροχή με το βοριά
να μάς εφοβερίζει.

*Ηλθε ο χειμώνας εξαφνα
την θάλασσα ταράζει
και μ' άπονια τα κύματα
στον βράχους τα άράσει.

Και στα βουνά ψηλά εκεί
τις ύψηλές μαδάρες
τις μαύρισε απότομα
με τόσες συνεφάδες.

Και τα βουνά ψηλά εκεί
πένθιμα τά σκεπάζει
και με το χιόνι γρήγορα
αυτά θα περιβάλει.

Τ' άγριεμένα κύματα
με μία όρμη μεγάλη
και με άμέτρητο θυμό
ξεσπούν στο άκρογιάλι

Τα κύματα της θάλασσας
τ' άφροστεφανωμένα
και ο βοριάς και η βροχή
είναι ζευγαρωμένα.

Μαρία Μπονάτου
Τάξις Δ'

Για το σχολειό

Πόνο που έχει ο χωρισμός, άλλη
[θεία απ' το σχολείο
Να σκέπτεσαι πώς αύριο θ' άφί
[σης το θρανίο
Σ' αυτό, που έκεί, επέρασες τά
[παιδικά σου χρόνια
Πώς θα θάλας να ήσουν άπάνω
[του αιώνα.

Μή φεύγης παιδική ζωή γιατί
[στο κύλισμά σου
πέρνεις και κάθε μας χαρά που
[νοιώθουμε σιμά σου

*Όταν το μαύρο σύννεφο λύπης
[ή στεναχώριας
έρχόταν και σκέπαζε τη δό-
[για μας καρδιά
εσύ, άγαπητό σχολειό, με χίλια
[δυό σου λόγια
διέλυσες το σύννεφο κι' έφερνες
τη χαρά.

Μπροστά σου όλες είμαστε ά-
[δέλφια άγαπημένα
που μάς ένώνει πάντοτε ο ίδιος
[ό σκοπός
πώς να φανούμε και έμεις στο
[κόσμο μία ήμερα
να δείξουμε πώς βγήκαμε από
[θηλέων σχολειό

Κατίνα Ποθουλάκη
Τάξις ΣΤ'

Διαβάτες

Διαβάτες της ζωής όνειροπόλοι
πολλές φορές μπροστά εις τά
[συντρίμια
του πιό ωραφου κι' άγνότου
[δνειρού σας
διαβάτες της ζωής όνειροπόλοι
άπειρη θλίψη τη ζωή σας θα
[σκεπάσει

Διαβάτες της ζωής όνειροπόλοι
άφου τον ίδιο πάντα δρόμο,
ή μοίρα έχει χαράξεινά περνάτε
ποτέ, στη δύνη της ζωής σας
[μή ξεχνάτε,
ότι τάπειπια του κάθε ιδανικού
[σας ακολουθάτε

Διαβάτες της ζωής όνειροπόλοι
στο δρόμο αυτό που βλέπετε
[μπροστά σας
θα δητε ένας—ένας, ίσως όλοι
διαβάτες της ζωής όνειροπόλοι,
να σβούν τα πιό ωραία όνειρά
[σας.

Πολύμνια Τζιφάκη
Τάξις ΣΤ' Γ. Θ. Χ.

Περασμένες χαρές

*Ο σκοτεινός ούρανός μου φέρνει
δάκρυα και ή σιωπηλή και γύρω
μου φύσι μου πλακώνει την καρ-
διά... Μά το κεφάλι κρυμμένο στις
δυό παλάμες κάθεται και ξανα-
θυμάται τα περασμένα.

Ξαναθυμάμαι Σένα αλησμό-
νητή μου φίλη που σ' αυτόν τον
ψεύτη κόσμο πλειά δεν ύπάρχεις.
*Αλήθεια Σένα Φιφή μου θυμάμαι
και σιγά λέγω Πώς Ποτέ πιό
δεν θα ξανακάνω φίλη σάν και...
να καλή και πιστή.

Σήμερα καμιά από τας τόσες
μου δεν μεύχαριστούν όσο έσύ τότε.
Σέ έρχόσουν σαν παρήγορος
*Αγγελοσ και σταζες λίγο βάλαμο
στην Πονεμένη μου καρδιά...

*Ω! να! τα θυμάμαι όλα ζωή
ρά, και πάντα προβάλλει στα μά-
τια μου ή μορφή σου ή τόσο
γλυκειά ή τόσο άγαπημένη.

Δυό δάκρυα καυτερά άργοκυλούν
στα μάγουλα μου καυτή τη θύμηση.
Μά ή εύτυχία που έννοιωθα κον-
τάσου δεν δάσταζε Πολύ καιρό.

*Ο σκληρός χάρος έδειξε άλλη
μία φορά σε μένα την άπονια του.
Και τώρα;

Τώρα τα πόάγματα άλλαξαν
ΕΓΩ; κορμί πάντα μελαγχολικό
και συντριμμένο από τα άλλα πάλ-
ληλα χτυπήματα της μοίρας σέρ-
νω με κόπο το βήμα μου.

Με την έλπιδα όμως ότι θαρθώ
μία μέρα να σε βρώ.

Συ: Κοιμάσαι *Αμέριμνη και
Εύτυχισμένη.

*Ω! Πόσο Φιφή μου Σε ζηλεύω
Σοφόκλεια Καντουνάτου

Τάξις Δη

Ξαγρύπνημα

*Η νύχτα σκόρπισε ξανά
τά σκοτεινά της πέπλα
Τ' άηδόνια πάψαν να λαλούν
στου κήπου μας τα πεύκα.

Παντού σκοτάδι άπλώθηκε
ό ούραγός συννεφιασμένος
ό Γκίνης μόνον ξαγρυπνά
σε κάποιο δένδρο θρονιασμένος

Κι' έγώ που ξάγρυπη περνώ

το φέρεσ αυτές της μοναξιάς

(μου)

του Γκίνη το σκοπό άγροικώ
σάν να μιλή μεσ' την καρδιά

(μου)

Στέλλα Παπαγιαννάκη

Τάξις Ε' Γ. Θ. Χ.

Αλληλογραφία

Μαρίκα Αύράκι.

Πόστ—Ρεστέν Τό γραμμα-
σας έλήφθη εύχαριστούμε
για την ύποστηρίξει. Πολλά
των έσωκλειστών εις κα-
τάλληλα πρὸς δημοσίευσιν.
Στείλατέ μας το πραγματι-
κό σας όνομα και προθύ-
μως τα δημοσιεύσωμεν άλλως
άδυνατοϋμεν.

Βασίλειον Μαυ-
ρακάκη. Γυμνάσιον
αργένων. Έκ των δημοσιευ-
μάτων σας το ένα έδημοσι-
εύθη το άλλο εις το προσο-
χές.

Παρακαλούνται οί κ. κ.
διευθύνται των σχολείων,
να μάς γνωρίσουν τον άρι-
θμόν των περιοδικών που
θέλουν να τους άποστέλλο-
μεν.

Τας λύσεις των αίνιγμά-
των θα δημοσιεύσωμεν εις
το επόμενον.

Εύχαριστούμεν θερμότα-
τα το Γυμνάσιον Πολαιο-
χώρας και Βάμου διά την
ύποστηρίξειν πού παρέσχον

εις το περιοδικό μας,
καθώς και τον κ. *Ιωάννη
Κλωνάρη, καθηγητήν άνω
Βιάννου διότι μάς ένέγραψε
ύπερ τους πενήκοντα συν-
δρομητάς. Δα Σαρρή εύχα-
ριστούμεν θερμώς και την
τέως καθηγήτριαν μας διά
την ύποστηρίξειν του περιο-
δικού μας. Πάντα την ένθυ-
μούμεθα.

Ζ. Σπερελάκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κυρία, την μητέρα επι-
σκέπτεται το Τάκη

*Τι χαρά μου όπου ήλθες—
ξεφωνίζει το παιδάκι.

*Τόσο μάγαπας μικρό μου;
τόν ρωτάει ή κυρία.

*Όχι, λέει αυτή δέν είναι
της χαράς μεν ή αίτία.

Μον' επρόκειτο να κάνω τώρα
δά το μάθημά μου.

*Αλλά τώρα, όπου ήλθες, δέν
μου κάνει ή μαμά μου.

Δέν σου φαίνεται Καίτη, ότι
το φτείν' μας *Ημερολόγιον

χονδρός αν από το περουνόν;
Γιατί τάχα;

Ούχ και σύ σύ! Δέν ξέρεις
λοιπόν ότι το 1932 είναι δί-
σεκτον και έχει μίαν ήμέραν
παραπάνω;

*Ο παντελής εις το μάθημα
της *Ανθρωπολογίας έχει επί
των γονάτων του βιβλίδν μελε-
τά το επόμενον μάθημα.

*Ο Διδάσκαλος (ό όποιος τον
είδε)—Τι έχεις επάνω εις τα
γονάτά σου; Παντελή;

Παντελής (άφελώς), Τας επι-
γονατίδας.

*Αντιγόνη Μπιστάκη
Τάξις Ε' Γ. Θ. Χ.

Αινήγματα

1) Διδάσκαλέ μου αγαθέ στον
δρόμο που επήγαίνα μέγα θαύ-
μα άπήνησα! Είδον πέντε κε-
φαλές, τέσσερες άναπνοές, χέρια
κόδια είκοσι, όνυχας έκατό.

2) Την άνοιξη σ' εύχαριστώ
το θέρος σε δροσιζω, σε τρέφω
το φθινόπορον, χειμώνα σε ξε-
σταίνω.

Αέλα Μπιλαλίκη
Τάξις Β'

Τό βράχο βράχο πήγαίνα και
εύρισκα μετ' περδία τα φτερά
της έτρωγα και τό κορμί της
πέτογα.

*Απρόηλον μήνα γενιέται θη-
ριό μέγα μικρό μεν εις το σώμα
μεγάλο εις τα έργα πτωχούς
πλούσιους έκτοπίζει βασιλείς εκ
θρονίζει από ό κυνηγάτε εις δύο
σπλαμβάνεται και εις την άπά-
τητον χώρα καταστρέφεται.

Στο ντένι ντένι κρέμμεται
και ό κάμπανος πουλιέται τόρα
χοχοκαλάκι του εις την κοριά
κυλιέται.